

KAVABATA JASZUNARI

Csipkerózsikák 1

Első fejezet

- Csak semmi illetlen tréfát, nagyon kérem - figyelmeztette Egucsit az asszony. - Tilos például az alvó lányok ujját szájba venni.

A második szinten, a nyolctatamis szobában, ahol Egucsi az asszonnyal beszélt, csupán két hálószoba volt, alul valószínűleg még ennél is kevesebb. Talán vendégszoba sem volt, sőt eligazító táblácskák se látszottak sehol. Bizonyára a ház rejtélyes tilalma miatt. Sehol semmi zaj. Egucsi nem látott senkit azon az asszonyon kívül, akivel most beszélgetett, s aki a kulcsra zárt kaput kinyitotta. Egucsi először járt itt, nem tudta, ki ez az asszony, a ház tulajdonosa vagy csak egy alkalmazott. Mindenesetre jobb, ha a vendég nem kérdez fölöslegesen...

Az asszony úgy negyvenöt lehetett, parányi termetű, hangja fiatalos, szándékosan közvetlen és jóindulatú. Szinte alig nézett a férfira, miközben beszélt hozzá, keskeny ajkai úgy mozogtak, hogy szája majdnem csukva maradt. Koromfekete szemének pillantásában volt valami, ami minden kétséget eloszlatott, de a bizonytalanságnak még a szikráját sem lehetett felfedezni benne, választékos nyugalom áradt belőle. A tűzhelyre állított vaskannában felforrt a víz, az asszony hozzálátott a friss szedésű teafüvből készült finom zöld tea főzéséhez; az öreg Egucsi az ilyen helyekkel és körülményekkel kapcsolatban nem talált semmi kivetnivalót, s végképp megnyugodott. A tokonomában, vagyis a díszsarok falmélyedésében nem más, mint Kavai Gjukudó festményének reprodukciója függött, meleg színekkel piros törpejuharcokat ábrázolt egy hegyi faluban. Ugyan mi is rejtőzne egy ilyen nyolctatamis szobácskában?

- Nagyon kérem, ne keltse fel a kislányt. Akármennyire fel akarja is ébreszteni, úgysem nyitná ki a szemét... Olyan mélyen alszik, hogy nem tud semmiről - ismételte az asszony. - Aludni fog egész idő alatt, az elejétől a végéig. Azt se tudja meg soha, kivel töltötte az éjszakát... Nagyon kérem, ne zavarja.

Bár különböző kételyek merültek fel az öreg Egucsiban, mégsem szólt egy árva szót sem.

- A leány nagyon szép. De mi csak olyan vendégeket fogadunk, akik miatt nem kell nyugtalankodnunk...

Egucsi zavarában az órájára nézett.

- Hány óra van?

- Már háromnegyed tizenegy.

- Hát akkor parancsoljon, éppen itt az ideje... Az idősek emberek mind korán fekszenek és korán kelnek - állt fel az asszony... Majd egy kulccsal kinyitotta a szomszédos szoba ajtaját. Valószínűleg balkezes lehetett, hiszen a bal kezét

használta. Egucsi lélegzet-visszafojtva figyelte az asszony mozdulatait, aki csak a fejét dugta be az ajtónyíláson, úgy kémlelt be a szobába. Semmi különös nem volt ebben. De Egucsi számára, aki a nő alakját hátulról figyelte, bizony meglehetősen furcsának látszott. Az asszony obiján egy különös madár terpeszkedett. Hogy miféle madár volt, Egucsi nem tudta. A szeme és a karmai élőnek látszottak, mintha egy fénykép lett volna, bár maga a madár igencsak stilizáltak tűnt. Persze nem lehet azt állítani, hogy ijesztő lett volna, csak a minta volt esetlen, ebben a madárban megtestesült mindaz az esetlenség, ami az asszony hátulról látszó alakját jellemezte. A mintát majdnem fehér, halványsárga színű háttérre festették. A szomszédos szoba félhomályban úszott.

Az asszony becsukta az ajtót, a kulcsot nem tette be a zárba, hanem az asztalra helyezte, közvetlenül Egucsi elé. Eközben az arckifejezése nem változott, de még a beszédmodora sem.

- Itt a kulcs, érezze jól magát, jó éjt! A biztonság okáért altatót tettem a párnája alá, ha nehezen tudna elaludni.

- Nincs véletlenül valamilyen európai borod?

- Nem, mi nem tartunk szeszes italokat.

- Csak egy kevés, hogy el tudjak aludni...

- Sajnos nincs.

- A lány a szomszéd szobában van?

- Mélyen alszik, már nagyon várja magát!

- Igen? - Egucsi kissé meglepődött. Vajon mikor ment be a szobába? Vajon mióta alszik? Tehát azért nézett be hozzá az asszony, hogy meggyőződjön róla, alszik-e már! Egucsi egy idős barátjától, aki már nemegyszer megfordult ebben a házban, azt hallotta, hogy a lányok mindig úgy várják a látogatót, hogy mélyen alszanak, és nem lehet őket felébreszteni, de eddig nem nagyon hitt a szavának.

- Itt szeretne levetközni? - kérdezte segítőkészen az asszony. Egucsi nem szólt egy szót sem.

- Hallani a hullámok csapkodását. Meg a szél zúgását is...

- A hullámok csapkodását?

- Jó éjszakát! - köszönt el az asszony és meghajolva távozott.

Amikor az öreg Egucsi egyedül maradt, körülnézett a nyolctatamis szobában, amelyben egyáltalán nem volt semmi különös, majd a szomszédos szoba ajtajára szögezte tekintetét. Az ajtó cédrusfából készült. Minden bizonnyal csak jóval a ház felépítése után került ide. Ahogy jobban szemügyre vette a szobát, észrevette, hogy az elválasztó falat is később emelték a tolóajtó helyére, hogy meg lehessen csinálni „Csipkerózsika” titokszobáját, gondolta. Ennek a falnak a színe abban különbözött a többitől, hogy a festés újabbnak látszott.

Egucsi kezébe vette a kulcsot, amit az asszonytól kapott. Teljesen szokványos kulcs volt. Csak a szomszéd szobához kellett lépnie, de Egucsi meg sem mozdult. Hangosan csapkodtak a hullámok, ahogy az asszony is mondta. Hallatszott, ahogy a magas parthoz verődnek. Úgy tetszett, mintha ez a kicsi ház a parti sziklák tövében állna. A szélfúvás is a közeledő tél hírnökeként hangzott.

Lehet, hogy csak ez a ház okozta a közeledő tél hangulatát, vagy talán az öreg Egucsi volt ilyen hangulatban, mert különben egyáltalán nem volt hideg, pedig csak a tea főzéséhez használt tűzhely melegített. Enyhe az időjárás a környéken. Mit számít, hogy a szél miatt a fákról lehullanak a levelek! Mivel Egucsi késő éjjel érkezett a házhoz, nem láthatta a környező vidéket, de azért felismerte a tenger illatát. Amikor belépett a kapun, a ház körül tágas kertet pillantott meg, melyet mindenütt, magas fenyők és törpejuharfák szegélyeztek. A feketefenyők tűlevelei élesen kirajzolódtak a sötét égen. Valamikor egy nyaraló lehetett itt.

Egucsi, kezében a kulccsal, cigarettára gyújtott, egyet-kettőt szippantott, majd elnyomta a hamutartóban, aztán egy másikat vett elő, amelyet komótosan elszívott. Egy cseppet se tartotta nevetségesnek azt a parányi izgalmat, amit érzett, de egyre erősebben a hatalmába kerítette valami utálatos üresség.

Egucsi lefekvés előtt általában elszopogatott egy kis konyakot, de nem aludt mélyen, s időnként rosszakat álmodott. Gyakran eszébe jutottak egy fiatalon rákban elhunyt költőnő sorai: „Álmatlan éjjeleken felkeresnek engem varangyok, fekete kuttyák, vízbefúltak hada.” Most is ez a vers jutott az eszébe, miközben arra gondolt, hogy az a lány, aki a szomszéd szobában alszik, helyesebben, akit ott elaltattak, talán a „vízbefúltak hada” közül való, s azon tűnődött, hogy kinn maradjon, vagy bemenjen. Hallotta, hogy a lányokat valamilyen biztosan elaltatják, és ettől természetellenes, kómaszerű mély álomba zuhannak, hogy később ne tudjanak visszaemlékezni, mi történt velük az alvás előtt vagy után, s az öregember azt képzelte, bizonyára úgy néznek ki, mint a kábítószeresek: ólomszürke színű a bőrük, fekete karikás a szemük, csontra soványodott, kiszáradt testükből pedig kiállnak a bordák. Gyengécske, hűvös és nyálás lány lehet. Még az is elképzelhető, hogy horkol, s ilyenkor undorító lila színű inye kivillan. Az öreg Egucsi eddigi hatvanhét éve során persze jó pár éjszakát töltött már el kifejezetten kellemetlen nőekkel. Nem tudni, miért, de ezek a kellemetlen nők emlékeiben visszatértek hozzá, feledhetetlenek maradtak a számára. A kellemetlenség korántsem a nők külsejére vonatkozott, hanem életének szerencsétlen nyomorékságából következett. Ahogy Egucsi elérte ezt a kort, többé már nem volt kedve még egy kellemetlen éjszakára. Ilyen gondolatok jártak a fejében. De vajon kellemetlen-e egy öregember számára egy éjszakát együtt lenni egy elaltatott lánnyal, aki még a szemét se tudja kinyitni? De talán nem ez volt a célja, amikor eljött ebbe a házba?

Az asszony „megbízható vendégekről” beszélt s úgy tűnik, hogy aki ebbe a házba ellátogat, mind „megbízható vendégnek” mondható. Az az idős úr is, aki a házzal kapcsolatban Egucsit felvilágosította, szintén megbízható volt. Olyan öregember, aki már nem férfi. Azt hitte, hogy Egucsi is, akárcsak ő, eljutott már erre a fokra. Az asszony, akivel Egucsi a házban találkozott, valószínűleg hozzászókkott az ilyen öreg urakhoz, ezért nem volt a tekintetében semmi együttérzés, s különösebben nem is kérdezősködött. Az öreg Egucsi azonban még nem tartott ott az élet kialakulásának folyamatában, amit az asszony úgy fejezett ki, hogy „megbízható vendég”, még azért tudott egyet s mást. Mostanában sok

minden a hangulatától, a helytől és a partnerétől függött. Úgy érezte, hogy őt is hamarosan utoléri az öregkor kellemetlensége, az a szálnalmas állapot, amely miatt a többi idős férfi eljár ebbe a házba. Ennek jele abban is megmutatkozott, hogy azért mégiscsak eljött ide. Ezért sem akarta Egucsi megszegni mindazokat a szigorú tilalmakat, amelyek az ide látogató öregembereket kellemetlenül érintették. És ha úgy érezte, hogy nem szegi meg, akkor ezt be is tartotta. Valószínűleg egy titkos klubról van szó, de úgy tűnik, a tagok, az öregek, elég kevesen vannak, s Egucsi egyáltalán nem azért jött, hogy a klub bűneit leleplezze, vagy hogy az itteni szokásokat felrúgja. A kíváncsiság sem annyira erősen működött benne, mint amennyire ez jellemző az öregkor érzéketlenségére.

„Vannak olyan látogatóink, akik szépeket álmodnak, amikor itt vannak a lányokkal. De vannak olyanok is, akiknek ilyenkor a fiatalságuk jut az eszükbe.” Idézte fel magában Egucsi az asszony nemrég felhangzott szavait, de erre még egy kesernyés mosoly sem jelent meg az arcán, miközben egyik kezével az asztalba kapaszkodva felállt, majd kinyitotta a szomszéd szobába vezető cédrusfa ajtót.

- Ó! - tört fel Egucsi torkából, amikor a sötétbibor színű bársonyfűggönyt meglátta. A halvány félhomályban ez a szín sötétebbnek mutatkozott, és mintha a függöny előtt egy keskeny fénycsík kúszott volna körbe, s ettől Egucsi úgy érezte, mintha valamiféle álomvilágba lépett volna be. A szoba négy falát köröskörül függöny borította. Még a cédrusfa ajtót is, amelyen Egucsi belépett, csak ott félre volt húzva a függöny. Miután betette a zárba a kulcsot és behúzta a függönyt, megpillantotta az alvó lányt. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki aluszik, csak mély, egyenletes lélegzetét lehetett hallani. Az öregembernek elállt a lélegzete: a leány olyan gyönyörű volt, amire még álmában sem gondolt volna. De nem csak a szépsége lepte meg. A lány elképzelhetetlenül fiatal volt. Feléje fordulva feküdt a bal oldalán, csak az arca látszott, a teste nem, még húszéves sem lehetett. Az öreg Egucsi szíve a torkában dobogott.

A lány jobb kézfeje a párnán pihent, a bal minden bizonnyal a takaró alatt, később előhúzhatta, mert most a teste mellett hevert, arca eltakarta a jobb kéz hüvelykujjának egy részét, többi ujjá arcocskája mellett hevert puhán, álomtól ittasan, kissé befelé görbülve, de annyira mégse, hogy ujjai tövénél a bájos gödröcskék ne látszódhassanak. A tenyerétől az ujjvégekig a halvány pír egyre sötétebb színben játszott. Leszopogatni való fehér ujjacskái voltak.

- Alszol? Nem ébredsz föl? - Az öreg Egucsi ezt úgy mondta, mintha meg akarná érinteni a lány kezét, aztán mégis a tenyerébe vette, s könnyedén megvárta. Tudta, hogy a lány nem nyitja ki a szemét. Az arcát figyelte, hogy megtudja, vajon ki lehet, miközben még mindig a tenyerében tartotta a kezét. A lánynak természetes, dús szemöldöke volt, lehunyt szemét sűrű szempilla övezte. Hajából finom illat áradt.

Egy kis idő múlva erős hullámverés hangját lehetett hallani, ekkor már a lány rabul ejtette Egucsi szívét. Gondolkodás nélkül vetkőzni kezdett. Csak most vette észre, hogy a szobába a fény felülről világít, s ahogy felnézett, látta, hogy a mennyezet két manzárdablakánál, melyet japán papírral fedtek be, két vil-

lanylámpa ég. Talán ez a megvilágítás emeli ki a sötétbíbor bársony színét, és az is lehet, hogy a lány testének ragyogása a bársony színétől látszik álomszépnek, gondolta békésen Egucsi, de lelki békéje már nem volt sehol: hiszen nem is a bársony tükröződött a lány bőrén, valójában az arcszíne volt csodaszép! Szeme hozzászokott a szoba megvilágításához, de ő, aki mindig sötét szobában aludt, túl világosnak találta a szobát, viszont nem tudta, hol lehet eloltani a manzárdablakok lámpáit. Örömmel lepte meg a remek pehelypaplan.

Óvatosan bebújt az ágyba, nehogy megzavarja a lány álmát, bár tudta, hogy semmiképpen sem ébredne fel. A lány teste teljesen mezítelen volt. Amikor az öregember mellébújt, a lány semmi jelét nem mutatta, hogy elfedje mellét vagy elfordítsa a csípőjét. Sőt a vele egykorú nőekkel ellentétben, akik ilyen esetben általában rögtön felébrednek, a fiatal nő oly mélyen aludt, hogy egész teste kitérülte, Egucsi ügyelt arra, hogy ne érintse a mellette heverő lány csupasz bőrét. Egucsi lábának már alig maradt hely az ágyban, mert a lány térdét kissé előrecsúsztatta. Anélkül, hogy látta volna, tudta, hogy a lány nem húzódott el tőle, a bal oldalán fekszik, jobb térde a balon, sőt kissé hátrább csúszott, jobb lába pedig kinyújtva pihen. A vállá és a csípője különböző szöveget zárt be a törzsével. Nem lehetett túl magas termetű.

A lány olyan mélyen aludt, hogy a keze, amelyet az imént az öreg Egucsi a tenyerében tartott, még most is úgy pihent ott, ahogy elengedte. Az öreg elhúzza a párnáját, mire a lány keze lecsúszott a párna széléről. Egucsi rákönyökölt a párnájára, miközben a lány kezét figyelte: „teljesen olyan, mintha élő volna” – mormogta magában. Nem kételkedett abban, hogy a lány él, ezzel csak azt akarta kifejezni, hogy milyen csodálatos, de amint kimondta, ezek a szavak valahogy rosszindulatúnak tűntek. A lány semmiről sem tudott, elaltatták, számára egy darabig megállt az élet, mintha feneketlen mélységbe fojtották volna. Mivel élő babák nincsenek, baba nem lehet, viszont olyan élő játékszert csináltak belőle, amely nem ébreszt szégyent olyan öreg urakban, akik többé már nem férfiak. Valóban, nem játékszer, de valószínűleg az efféle öregeknek magát az életet jelenti. Olyan életet, amelyet nyugodtan meg is érínthetnek. Egucsi öregkori távollátó szemével még mindig a lány kezét figyelte, amelyet most még szebbnek látott. Tapintásra finomnak érezte a bőrét, de rossz látása miatt pontosan nem vehette szemügyre.

Az öregember e pillanatban figyelt fel rá, hogy a lány fülcimpája ugyanolyan halvány vérpirosban játszik, mint ujjainak vége. Füle hajfürtjei közül bujt elő. Mintha éles kés hatolt volna az öregember szívébe a fülcimpa láttán: a lány egészségességének bizonyítéka. Egucsi először járt ebben a titokzatos házban, főleg a kíváncsisága miatt kereste fel, eközben azonban arra gondolt, hogy a nálánál öregebbek sokkal súlyosabb örömeik és bánatuk miatt jönnek el ide. A lány arcát természetes szépségű, hosszú haj keretezte. Talán azért növesztette meg, hogy az öregemberek megtapogassák? Miközben Egucsi a párnára fektette a fejét, belefésült a lány hajába, hogy a fülét láthassa. A füle mögött fehér színű volt a bőre. A nyaka és a vállá teljesen makulátlan. A felnőtt nőkre

jellemző kerekded teltségnek még nyoma sem látszott rajta. Az öregember elfordult, körülnézett a szobában. Csak a saját ruhája hevert ott egy kosárban, a lányét sehol sem látta. Talán az a bizonyos asszony vitte el, de az is lehet, hogy a lány úgy jött be a szobába, hogy már semmi sem volt rajta. Ebbe a gondolatba Egucsi szinte belemeregett. Hiszen akkor bárki megláthatta! Az előbbi remegése elmúlt, tudta, hogy a lányokat kizárólag azért hozzák ide, hogy elaltassák, így hát Egucsi betakarta a lány szabadon maradt vállát. Az öregember lehunyta a szemét. A lány illata valahogy ismerős volt neki, mintha egy kisbaba szagát érezte volna. Egy csecsemőt, aki még szopik. Ez az édes illat még erősebb volt a lány illatánál.

- Hát ez hihetetlen! - Ez a lány már tud gyereket szülni, megduzzadt mellében tej is termelődik, amely azután ki is buggyan!

Egucsi alaposan megszemlélte a lány homlokát, arcát, majd az álla alól kiinduló lányos vonalú nyakat. Bár tisztában volt mindennel, mégis a lány vállánál kicsit megemelte a takarót és alánézett. Ezek a mellek még soha nem szoptattak senkit, az biztos. Könnyedén megérintette az ujjhegyével, de nem érzett nedvességet. Attól még lehetett anyatejszaga hogy húszéves sem volt, de ettől nem kellett olyan illatának lennie, mint egy anyatejen élő kisbabának. Valójában ilyen illata csak egy asszonnak van. Az öreg Egucsi azonban egyre csak csecsemőillatot érzett. Vagy talán pillanatnyi hallucináció volt az egész? Vajon miért jelentkezett ez a hallucináció, maga sem értette, talán lelkének rejtekéből tört felszínre a csecsemőillat? Miközben erre gondolt, szomorúság ejtette hatalmába, és a magány szakadékába zuhant. De ami a szomorúságnál és a magánynál sokkal jobban dermesztette, az az öregség nyomorúsága volt. Majd mindez szájalommá és szeretetté változott az ifjúi melegség illatát árasztó lány iránt, itt a közelében. Ekkor hirtelen az öregember úgy érezte, mintha a lány testéből muzsika csendülne fel, amely talán elűzi a rátelepedő hideg büntudatot. Ez a zene csordultig telt meg szeretettel. Egucsi már-már elmene-kült volna, szemével végigpásztázta a négy falat, melyet mindenütt bársonyfűgönyt takart, de sehol sem látta a kijáratot. Bár a mennyezetről jövő fényben a sötétbíbor bársonyfűgönyt könnyűnek látszott, mégsem mozdult egy parányit sem. Fogságában tartotta az alvó lányt és az öregembert.

- Nem ébredsz fel? Nem? - Egucsi megragadta és megrázta a lány vállát, aztán megemelte a fejét. - Nem ébredsz fel? Nem?

A lány iránt feltámadt érzés miatt tette ezt. Az öregember most már képtelen volt elviselni, hogy a lány alszik, hogy nem szól hozzá, sőt a férfi arcát sem láthatja, hangját sem hallhatja, ráadásul még azt sem tudja, hogy egy Egucsi nevű emberrel van. Egyáltalán még csak tudomást sem szerez a létezéséről! A lány nem ébredhetett fel, az öregember, miközben kezében érezte a lány fejének súlyát, csak a lány alig fedett vállát láthatta, szabályos lélegzetvételét hallhatta. Egucsi keze nyugodt, mozdulatlan maradt.

„Mintha magával a rejtélyes Buddhával hálnál - magyarázta az öreg Egucsinak az öreg Kiga, akitől először hallott erről a helyről - ha ilyesmitől felébred-

nének a lányok, akkor ennek a háznak a titka azonnal szétfoszlana.” De éppen azért, mert ezek a nők soha nem ébrednek föl, valósítható meg a kockázattal és élvezettel együtt a biztonságosan sikeres csábítás a „biztonságosan sikeres vendégek”, azaz az öreg urak számára! „Az olyan idős férfiak, mint például én – mesélte Egucsinak az öreg Kiga – akkor élvezik az életet csak igazán, amikor az alvó nők mellett fekszenek.” Amikor egyszer Kiga felkereste Egucsi házát, és a japán szobából a kert őszülő, elsárgult mohaszőnyegét nézte, tekintete valami piros tárgyra lett figyelmes:

– Hát ez mi lehet? – azzal tüstént felvette a földről.

A babérsom piros bogyója volt. Néhány kis gyümölcs hevert a földön. Kiga egyet vett csak fel, s miközben az ujjai között forgatta, morzsolgatta, erről a titokzatos házról beszélt. Azt mondta, hogy akkor szokott odamenni, ha már képtelen elviselni az öregkor reménytelenségét.

– Azt hiszem, a nőkkel kapcsolatban már réges-régen reménytelennek érzek mindent. Képzeld el, vannak olyan fickók, akik úgy altatják el a nőket, hogy ne tudjanak fölébredni.

Lehet, hogy ezek az alvó nők, akik se nem beszélnek, se nem hallanak, a legjobb partnerek olyan öregemberek számára, akik már képtelenek bármit is mondani, vagy meghallani, amit a mindennapi életben egy nő megkíván. Az öreg Egucsi azonban először próbálkozott alvó nővel. Biztos volt viszont abban, hogy ez a lány már néhányszor együtt töltötte az éjszakát hozzá hasonló öregemberekkel. Teljesen rábízta magát, miközben nem tudott semmiről, egy időre mély álomba merült, akár egy hulla, s ártatlan arckifejezéssel feküdt az oldalán, miközben nyugodtan lélegzett. Lehet, hogy bizonyos öregemberek vég nélkül simogatták a lányokat, mások talán önmagukat siratták el. A lányok pedig azt se tudják, kivel alszanak. Egucsi nem csinált semmit, miközben így gondolkodott. Mintha törékeny tárgy volna, a lány feje alól kihúzta a kezét, miközben heves vágyat érzett, hogy felébredje.

Amikor az öreg Egucsi keze elengedte a lány fejét, könnyedén a hátára fordult, s most már arca és válla fölfelé nézett. Egucsi hátrahőkölt, mert azt hitte, hogy a lány felébred. A mennyezetről megvilágított orra és ajkai a fiatalság pompájában ragyogtak. A lány a bal kezét a szájához emelte. Egucsi azt képzelte, úgy szokott elaludni, hogy a szájába veszi az ujját, de a lány csak az ajka közelébe vitte a kezét. Ettől ajka megnyílt, s az öregember megláthatta a fogait is. Eddig a lány az orrán keresztül vette a levegőt, most a száján szívta be, s mintha kissé felgyorsult volna a lélegzete. Egucsi azt hitte, hogy a lánynak esetleg fáj valamije. De ekkor az ajka még jobban kinyílt, s valami mosolyféle jelent meg az arcán. A magas parthoz verődő hullámok csapkodását Egucsi egyre közelebből hallotta. A hullámok hangjából arra következtetett, hogy a part mentén nagy sziklák sorakoznak. A tengervíz egy darabig ott rekedt közöttük és csak azután csapódott vissza. Most, hogy a lány nem az orrán, hanem a száján keresztül vette a levegőt, a leheletéből valamiféle illat áradt. De nem anyatej

szaga. Egucsi nem értette, miért érzi folyton az anyatej illatát, talán azért, mert ebben a lányban inkább az asszonyt érzékelte?

Az öreg Egucsinak most unokái csecsemőszaga jutott az eszébe. Ezeknek az unokáknak az alakja jelent meg előtte. Mind a három lánya férjhez ment már, mindegyik szült neki unokát, de Egucsi nemcsak arra emlékezett, amikor ezek az unokák még anyatejen éltek, hanem arra is, amikor a lányait kisbaba korukban a karjában tartotta. Talán azért érezte a vele vér szerinti kapcsolatban álló csecsemők anyatejszagát, mert lelkiismeret-furdalása volt? Nem, bizonyára a lelke emlékezett, amely az alvó lány iránti együttérzéssel telt meg. Egucsi maga is a hátára feküdt, s vigyázott, nehogy bárhol is a lányhoz érjen, miközben lehunyta a szemét. Jobb lesz, ha beveszi az altatót, amely a párnája alatt van. Ez nem olyan erős, mint amit a lánynak adtak. Biztosan előbb ébred majd fel, mint a lány. Különben ennek a háznak a rejtélye is, varázsa is szertefoszlana. Egucsi elővett a párnája alól egy kis papírcsomagot, felnyitotta, benne két fehér tablettát talált. Ha egyet vesz be, akkor félálomba bódul, ha kettőt, olyan mély álomba zuhan, mint a halál. Miközben a tablettákat méricskélte, Egucsinak anyatejjel kapcsolatos emlékek jutottak az eszébe: egy utálatos és egy örült emlék.

- Anyatejszagod van! Bűzlesz az anyatejtől! Csecsemőszagod van, nekem ne mondd! - A nő, aki felvette a férfi tatamira dobott ruháit, haragtól vérvörös arccal nézett Egucsira. - Pólyás van a háznál! Mielőtt eljöttél hazulról, a csecsemőtokeket dajkáltad. Ugye?!

A nő keze remegett a dühtől. - Jaj, de borzasztó! Ez durva! - Felállt, majd Egucsihoz vágta a férfi ruháját. - Borzasztó! A pólyásod ölelgetted, utána meg hozzám jöttél! - A hangja rikácsolt, arca, tekintete rettenetesen eltorzult. Egucsi közeli ismerőse volt ez a gésa. Jól tudta, hogy van felesége, gyerekei, de mégis a csecsemőillat rettenetes undort váltott ki belőle, lángra gyúlt benne a féltékenység. Ettől kezdve elhidegültek egymástól.

A gésát Egucsi kisebbik lányának anyatejszaga hozta ki a sodrából. A férfi még házassága előtt is eljárt szerelmeskedni. A lány szülei nem vették jó néven a dolgot, így ritkán tudtak titkos randevút adni egymásnak, de a találkozások viharos szenvedéllyel zajlottak. Egy alkalommal, amikor Egucsi a fejét hátrébb húzta, a lány mellbimbóján egy halvány vércseppet vett észre. A férfi meglepődött, s mintha mi sem történt volna, közel húzódott a lányhoz és lenyalta a vért. A bódult lány a világon semmit sem vett észre. Miután az őrjítő perceknek vége lett, Egucsi elmesélte a dolgot, de a lány nem érzett semmi fájdalmat.

Különös, hogy ez a két emlék most jutott eszébe, pedig már hosszú évekkel ezelőtt történt. Vajon azért érezte meg éppen itt, az alvó lány mellett oly hirtelen az anyatej illatát, mivel ezek az emlékek el voltak rejtve benne? S bár már hosszú évekkel ezelőtt történtek, mégsem állíthatjuk, az emberek maguk választják ki régi és új, távoli és friss emlékeiket. Úgy tűnik fel, hogy a hatvan évvel ezelőtti gyermekkorban történt napok sokkal élénkebbek, frissebbek a tegnapi emlékeinél. Ahogy idősödik az ember, egyre inkább így van ez. Először a gyermekkor formálja meg az ember jellemét és irányítja későbbi egész életét. Talán

apróság, de Egucsiban most – miután betöltötte hatvanhetedik évét – sem alszik ki az emlék, amikor először tanulta meg azt, hogy egy férfi ajkai, az oda jutott vér által nyomot hagyhatnak a női testen. Bár később tartózkodott az ilyesmitől, mégis ettől a lánytól, akinek mellbimbójából vér serkent, komoly, életre szóló ajándékot kapott.

Még inkább apróságnak számít Egucsi fiatalkorából a következő eset, amikor egy nagyvállalat vezetőjének felesége, egy középkorú hölgy, aki a pletyka szerint nagyon okos volt és széles kapcsolatokkal rendelkezett, így szólott hozzá:

– Mielőtt este elaludnék, behunyom a szemem, és elkezdem számolni azokat a férfiakat, akikkel kedvem lenne egy jóízűt csókolózni. Az ujjaimon számolom meg őket. Szórakoztató! Ha tíznél kevesebbet számolok, elsomorodom.

A hölgy és Egucsi keringőt táncolt. Az ifjú Egucsi megkérdezte, miért tette ezt a váratlan vallomást, talán azért, mert úgy érzi, hogy vele is kedve lenne egy jóízűt csókolózni? Eközben ujjai, melyekkel a nő kezét fogta, váratlanul elgyengültek.

– Én csak számolgotok – válaszolta ártatlanul a hölgy, majd hozzátette: – Egucsi úr, maga még fiatal, nem kell magányosan feküdni az ágyban, majd ha egyszer feleséget szerez magának, akivel együtt lakik, akkor majd meglátja. Nekem időnként jó orvosságnak tűnik – szolt szárazon, Egucsi pedig egy szót sem felelt. A hölgy azt mondta, hogy csak számolgot, de számlálás közben a férfiak arcát és testét is maga elé képzei, s bizony időbe telik, míg tíz férfit összeszed magának, talán még a fantáziája is meglódul, találgatta Egucsi, s ekkor váratlanul megcsapta az orrát e virágzásán túljutott hölgy vágyfokozó parfümjének illata. Pocsék érzés volt, hogy egy középkorú nő játszik a szívével, amikor elalvás előtt megszámlálja azokat a férfiakat, akikkel jóízűt csókolózna, ő pedig nem is tud róla, ahhoz neki semmi köze, hogy Egucsit milyennek képzei, nem is védekezhet ellene, még panaszt sem tehet, ez már egyedül a hölgy titka, egyedül rá tartozik. A hölgy szavait azonban azóta sem felejtette el.

A hölgy talán csak játszott a fiatal Egucsival, talán csak szórakozásból flörtölt vele, vagy csak kitalálta az egészet. Egucsi később már nem is emlékezett rá, aztán jóval később csak a hölgy szavai maradtak meg benne. Azóta az a hölgy már nincs az élők sorában. Az öreg Egucsi pedig többé már nem kételkedik a szavaiban. Ez az okos hölgy, mielőtt meghalt volna, azt képzelte maga elé, hogy több száz férfival milyen jóízűt csókolózik!

És Egucsinak is, ahogy az öregség felé közeledett, álmatlan éjszakáin eszébe jutottak a hölgy szavai, s az ujjain számolgatta meg a nőket, de nem azokat, akikkel jó lett volna csókolózni, hanem legtöbbször azokra gondolt, akikkel közeli kapcsolatba került. Ma éjszaka is az anyatej jutott eszébe az alvó lányról, s ettől réges-régi szerelmeinek képe tűnt fel előtte. Vagy lehet, hogy mindez fordítva történt, és talán a régi szerelme mellbimbóján csillogó vércsepp juttatta eszébe az anyatej szagát, habár az alvó lánynak nem is volt ilyen illata. A mély álomba merült szépségek mellett az idős férfiak bizonyára szomorú megnyugvást találnak, ahogy eszükbe jutnak a visszafordíthatatlan, távoli múlt asszonyai, így Egucsi lelkét a magány, s ugyanakkor meleg nyugalom töltötte be. Könnyedén megérintette a

lány mellét, tudni akarta, hogy nem nedves-e; nem akart botrányt okozni olyan örültséggel, amelytől véres lehet a lány mellbimbója, s reggelre ébredve meglepődik tőle. Gyönyörű volt a lány melle! Az öregember elgondolkodott rajta, hogy a hosszú fejlődéstörténet során az élőlények közül miért éppen csak az emberi fajon belül alakult ki a női mell gyönyörű formája. A női mellel mindenképpen az emberi fejlődés ragyogó dicsőségének tarthatjuk!

Talán a női ajkak is ilyenek. Az öreg Egucsi azokra a nőkre gondolt, akik elalvás előtt lemossák a sminket az arcukról, és azokra is, akik sminket tesznek fel, mielőtt lefekszenek. De voltak olyan hölgyek is, akik ha letörölték a rúzszt magukról, az ajkuk színe kifakult, meg aztán olyanok, akiken elmázolódott a festék. A mennyezetről kiinduló fénysugár visszaverődött a szoba négy faláról, finoman bevilágította az öregember mellett alvó lány arcát, amelyen halvány smink sem volt, de még a szempillája se volt göndörítve. Ajka és kivillanó fog-sora ártatlanul csillogott. Még semmiféle fortélyt nem használt arra, hogy parfümözze a száját, lélegzetvételtkor ajkai közül természetes illatos levegő áradt. Egucsi nem kedvelte a nagy, sötét mellbimbókat, a lány vállát elfedő takarót könnyedén felemelte, s akkor látta, hogy a lány mellbimbói olyan rózsaszínűek, mint az őszibarack. A lány a hátán feküdt, így felülről meg lehetett csókolni a mellét. Olyan lány volt, akivel egész biztos jóízű a csók! Egucsi azt gondolta, ha az ő korában ilyen boldogságot okoz, hogy egy fiatal lánnyal lehet, vajon mi-csoda örömeiket lehelik azok az öregemberek, akik eljönnek ebbe a házba, hatalmas összegeket fizetnek, és mindent kockára tesznek. Egucsi agyában felvillant a gondolat, hogy az idős férfiak között lehetnek nagyon szenvedélyesek is! Mivel ezek a lányok mélyen alszanak, nem is tudhatnak róla, mi történik velük, ugyanakkor az idős férfiak az arcukat nem piszkíthatják be, és nem is tehetnek bennük kárt. Ez a lány azonban olyan szép volt álmában, hogy Egucsi nem folytatta többé ezt a rossz ördögi játékot. Más öregemberekhez képest Egucsiiban talán még megvolt az, amit férfinak neveznek. Vannak olyan öregemberek, akiknél a lányoknak muszáj mélyeséges mélyen aludniuk. Az öreg Egucsi pedig, igaz, hogy csak kicsit, de már kétszer is megpróbálta felkelteni ezt a lányt. Ha ez a hiba a lány iránti szerelem miatt bekövetkezett volna, és a lány kinyitja a szemét, akkor vajon mit csinálna?

- Aludni kéne! - hallotta meg saját mormogását, amire igazán nem volt szükség, majd hozzátette. - Ez az álom sem tart örökké! A kislányé se, az enyém se...

Ahogy eddig minden éjszaka után, most e különleges éj elteltével is fel fog ébredni reggel, hogy tovább éljen, gondolta, majd lehunyta a szemét. A lány karja a könyökénél be volt hajlítva, a mutatóujja az ajkai között, ez zavarta Egucsit. Így aztán megragadta a lány csuklóját és a karját az oldalához fektette. Egucsi mutatóujja és középső ujja befedte a lány csuklóját, és a férfi pontosan érezte a pulzus lüktetését. Olyan édesen vert, szabályos pontossággal! Ami nyugodt lélegzetvételt illeti, valamivel lassabb volt, mint Egucsié. A szél időnként végigfújta a háztető felett, de a közelítő tél bömbölése még nem hallatszott. Bár a sziklafalhoz verődő hullámcsapások hangjai még eljutottak hozzá, de egyre gyengébben, s erre vissz-

hangozva ráfelelt a tenger felől közeledő hang, amely aztán a lány testéből zeneként áradt szét, s ezt kísérte pulzusának verése, mely szívdobbanásában folytatódott. Egy hófehér pillangó perdült táncra e zenére az öregember lecsukott szemhéja mögött. Egucsi elengedte a lány csuklóját. Most már sehol sem ért hozzá. Szinte észre se vette a lány szájának, testének, hajának illatát.

Az öreg Egucsinak eszébe jutott, amikor egyszer azzal a szerelmével, akinek a mellbimbóján vér serkent, néhány napra Hokurikun keresztül Kiotóba utazott. Lehet, hogy most azért emlékszik erre olyan élénken, mert átjárta e romlatlan lány testének melege? A Hokurikuból Kiotóba tartó vonatnak sok kis alagúton kellett keresztül mennie. Amikor a mozdony befutott egy alagútba, a lány félelmében becsukta a szemét, Egucsi ölébe kucorodott és a karjába csimpaszkodott. Amint kijöttek az alagútból, szivárványt vettek észre egy domb és egy kis öböl között.

- Jaj, de cuki! Jaj, de szép! - mindannyiszor így kiáltott fel örömeiben a lány, amint kifutott a vonat az alagútból, s jobbra-balra fordulva, tekintetével kereste a szivárványt, de furamód túl sokat talált, még olyat is, amelyiknek már alig volt színe. Különös, hogy ez a rengeteg szivárvány sodorta később bajba.

- Nem érnek utol minket? Félek, hogy elkapnak, ahogy Kiotóba érünk! Ha megfognak és hazavisznek, akkor többé nem engednek el soha!

Egucsi, aki éppen befejezte az egyetemet, nagyon jól tudta, hogy Kiotóban nem tudnak majd megélni, hogy kettős szerelmi öngyilkosságot sem akarnak elkövetni, és a legjobb esetben is csak Tokióba térhetnek vissza, de a kis szivárványok bámulása közben folyton a lány szépséges és titokzatos testrészét látta maga előtt. Kanazavában egy folyóparti szállodában történt. Azon az éjszakán leesett a hó. Az ifjú Egucsinak e szépség láttán elállt a lélegzete, még a könnye is kicsordult. Hosszú évtizedeken át ilyen makulátlanul szépet egyik nőnél se látott soha többé, s ettől kezdve, úgy tűnt, jobban értette, mit jelent az igazi szépség. A lány titokzatos testrészének gyönyörűségét lelki szépségével magyarázta. „Micsoda ostobaság!” - nevetett rajta később, de mindez fájdalmasan hömpölygő valóság lett a számára, mostani időskorára pedig súlyos emlék maradt.

A család egy férfit küldött Kiotóba a lányért, aki hazavitte, s nem sokkal ezután a lány ennek a férfinak a menyasszonya lett. Valamivel később a tokiói Ueno negyedben, a Sinobazu-tó partján Egucsi találkozott vele, a lány egy csecsemővel a karján sétálgatott. A kisbaba fehér gyapjúsapkát viselt. A Sinobazu-tó lótuszai éppen akkor fonnyadtak el. Ma éjjel ennek az alvó lánynak oldalán, Egucsi lehunytt szemhéja mögött egy fehér pillangó perdült táncra, s a férfi arra gondolt, hogy talán annak a csecsemőnek a fehér sapkájából változott át.

Amikor a Sinobazu-tó partján találkoztak, Egucsi csak ennyit kérdezett tőle:

- Boldog vagy?

- Igen, boldog - vágta rá a lány. Mit is felelhetett volna?

- Miért sétálsz itt egyedül ezzel a kisgyerekekkel? - A furcsa kérdésre a lány nem szólt egy szót sem, csak Egucsi arcába bámult.

- Kisfiú vagy kislány?

- Jaj, de utálatos vagy! Kislány! Hát nem látod?
- Nem tőlem van ez a kisbaba?
- Ugyan már! Dehogy! - a lány szeme szikrát hányt, miközben a fejét csóválta.
- Nahát! Ha mégis az én gyerekem lenne, akkor - ha most nem is - tíz-húsz év múlva elmondhatod, ha úgy gondolod.

- Tévedsz! Az az igazság, hogy tévedsz! Soha nem fogom elfelejteni, hogy szerettelek, de kérlek, hagyd abba a gyanúsítgatást! A gyerekek árthatsz vele!

- Igen? - Egucsi erőt vett magán és nem figyelte tovább a csecsemő arcát, de hosszán nézett a távolodó nő alakja után. Amikor már messze járt, a nő még egyszer visszapillantott. Amint észrevette, hogy Egucsi tekintetével elkíséri, meggyorsította lépteit. Többé soha nem találkoztak. Egucsi egyszer azt hallotta, hogy úgy tíz éve meghalt már. A hatvanhét éves Egucsi sok rokona és ismerőse távozott az élők sorából, de ennek a lánynak az emléke élénken megmaradt benne. A kisbaba fehér sapkáját, a titokzatos testrész szépségét, a mellbimbóból kiszívott vércseppet még ma is világosan látja maga előtt. Úgy érezte, hogy nem volt még ilyen makulátlan szépség, melyet Egucsin kívül bárki ismert volna a világon. És az öregember nem éppen távoli halálával ez az emlék örökre el fog tűnni. A lány valószínűleg a maga makulátlan szépségéről - amely talán a jelleméből fakadt - mit sem tudott, hiszen saját magát nem is láthatta, s bár bizonyára szégyellte a testét, Egucsinak szívesen megengedte, hogy gyönyörködjék benne.

Amikor Egucsi és a lány korán reggel Kiotóba érkeztek, egy bambuszligeten sétáltak keresztül. A bambuszlevelek ezüstösen csillogtak a reggeli napfényben. Most így, öregesen úgy emlékszik vissza, hogy a bambuszlevelek hajlékonyak, rugalmasak voltak, mintha valódi ezüsből lettek volna, s a bambuszok törzse is olyan volt, mint a színezüst! A ligeten átvezető ösvény egyik oldalán azúrkék kommelína és japánaszat virágozott. Bár az évszakkal kapcsolatban nem mindenre emlékezett vissza pontosan, az ösvényt mégis világosan látta maga előtt. Ahogy elhagyták a bambuszligetet, egy kék patakocska mentén kapaszkodtak fölfelé, aztán nagy robajjal lezúduló vízeséshez értek, a napfényben csak úgy csillogtak-ragyogtak a szertehulló vízcseppek, s mindegyik cseppben a lány mezítelen teste tündökölt. Tulajdonképpen nem történt semmi ilyesmi, de egy idő után az öreg Egucsinak úgy tűnt fel, mintha a valóságban is így lett volna. Az évek múlásával valahányszor a Kiotó környéki hegyek gyönyörű vörösfenyőit látta, időről időre föléledt benne ennek a lánynak az emléke. De még soha ilyen erős nem volt ez az emlék, mint ma éjszaka. Talán ennek az alvó lánynak a fiatalsága hozta ki belőle.

Az öreg Egucsi már nem tudott elaludni és végül nem is akart. Már emlékezni sem szeretett volna más nőkre, leszámítva a kis szívárványokat csodáló lányt. Az alvó lányt sem akarta megérinteni, sem alaposan szemügyre venni a testét. A hasára feküdt, majd újból kinyitotta a párnája alá tett papírcsomagocskát. Az asszony, akivel a házban találkozott, azt mondta, hogy altató van benne, de hogy milyen altató... Ugyanolyan, amelyet a lánynak adtak be? Egucsi tétovázott, majd az egyik tablettát bevette és sok vizet ivott rá. Altatót nem használt,

de előfordult, hogy elalvás előtt megivott egy pohárka szeszt, így aztán hamar elnyomta az álom. És valóban, az öregember álmódott... Egy nőt ölelt át, de a nőnek négy lába volt, s mind a négy lábával átkulcsolta őt. Volt külön még karja is. Egucsi félálomban kinyitotta a szemét, s arra gondolt, hogy a négy láb egészen meglepő dolog, egyáltalán nem tartotta hátborzongatónak, sőt úgy érezte, hogy ez sokkal meglepőbb, mintha valakinek két lába volna. Arra gondolt, hogy az altató váltotta ki belőle ezt az álmodot. A lány alvás közben megfordult, a hátát mutatta neki, s hozzányomta a csípőjét. Egucsi sajnálta, hogy a lány teste eltávolodott tőle, s az öregember a félálom édességében a lány szétterülő, hosszú hajának tincseit fésülgette az ujjával, majd újra elaludt.

Másodszor iszonyatosat álmódott: egy kórház szülőszobáján Egucsi lánya egy torzszülöttnek adott életet. A felriadt öregember nem emlékezett rá, miért tartották torzszülöttnek. Nem emlékezett rá, mert talán nem is akart. Mindenesetre elképesztően torz volt a gyermek. Rögtön elvették az anyjától. A szülőszoba fehér függönyébe rejtőző anya azonban visszaszerezte és darabolni kezdte az újszülöttet. Hogy kidobhassa. Fehér köpenyben mellette állt Egucsi orvos barátja. Egucsi is ott állt és nézte. Annyira szenvedett ettől a borzalomtól, hogy végérvényesen felébredt tőle. Ekkor meglepődött, hogy mind a négy oldalról sötétbíbora függöny veszi körül. Arcát kezébe temette, homlokát ráncolta. Iszonyatosan rossz álom volt. Valami ártó szellem bújt a ház altatójába? Azért jött ide, mert a torz gyönyört kívánta, hát torz gyönyörrel szóló álmodot is látott. Az öreg Egucsi nem tudta, hogy a három közül melyik lányát látta álmában, de nem is gondolkodott rajta. Mind a három lány makkegészséges gyermekeknek adott életet.

Ha ekkor Egucsi fel tudott volna kelni és hazamenni, biztosan megtette volna. Ehelyett azonban, hogy mélyebben elaludjon, elővette a párnája alól az ott maradt egy szem altatót és bevette azt is. A hideg víz végigcsorgott a nyelöcsövén. Az alvó lány pedig ugyanúgy feküdt, a hátával fordult felé. Nincs kizárva, hogy hamarosan ez a lány is valamilyen buta kölyköt fog szülni, valamilyen ronda kölyköt, gondolta az öreg Egucsi, mire a lány telt vállára tette a kezét és ezt mondta:

- Fordulj felém! - A lány, mintha meghallotta volna, rögtön feléje fordult. Kezét hirtelen Egucsi mellére tette, reszkető lábával, mint aki fázik, hozzá simult. Ez a forró testű lány nem fázhatott. A száján keresztül, vagy az orrán át nyögdécselt, nem lehetett tudni.

- Talán te is rosszat álmódsz?

Az öreg Egucsi azonban hamar mély álomba merült.

Második fejezet

Az öreg Egucsi nem gondolta, hogy még egyszer ellátogat a „Csipkerózsikák” házába. Az ott töltött éjszaka után egyáltalán nem képzelte, hogy újból elmegy.

Két héttel később Egucsi arra gondolt, hogy „jó volna ma este elmenni”, és felhívta őket telefonon. A vonal túlsó végén valószínűleg az a bizonyos negy-

venőt körüli asszony szólalt meg, de szavai hűvös suttogásnak hallatszottak a telefonban valami messzi némaságból.

- Ha most indulna, körülbelül hány órára érne ide?

- Hát, kilenc óra után nem sokkal.

- Ilyen gyorsan ez nem megy, kérem. El kell jönnie a partnerének, utána el is kell aludnia...

Az öreg Egucsi úgy meglepődött, hogy egy szót sem tudott szólani.

- Tizenegy óra előtt nem alszik el, de akkor szívesen látjuk. - Az asszony lassan, érthetően mondta ki ezeket a szavakat, az öregember szíve viszont hevesebben kezdett dobogni.

- Jó. Akkor ott leszek - hangja elfulladt.

„Nem lehetne a lányt ébren hagyni, szeretnék vele találkozni, mielőtt elalszik”, próbálkozott volna Egucsi komolytalanul, félig tréfából, de mégsem mert szólani, mert annyira kiszáradt a torka. Ismerte a ház titokzatos törvényeit. E kétségbe vonható törvényeket kíméletlenül tiszteletben kellett tartania. Ha egyetlenegyszer is figyelmen kívül hagyja ezeket a törvényeket, szokványos bordélyház lesz belőle. És akkor az idős férfiak szomorú vágyai, bódító álmai kihunynak mindörökre. „A kilenc óra még túl korai, a lány még ébren van, de tizenegy óráig elalszik”, hallotta a telefonban, s ekkor Egucsi szíve lázas melegséggel telt meg, amely számára is meglepetésként hatott. Valószínűleg hasonló érzés lehet, amikor az emberi élet eljut a végső határához. S mindez azért, mert a lány olyan mélyen alszik, hogy soha nem nyitja ki a szemét.

Amikor vagy két hete elment a házba, nem gondolta volna, hogy még egyszer ellátogat ide, és most egyáltalán nem érdekelte, hogy túl korán, vagy túl későn megy oda, nem állt szándékában legyőzni az erős kísértést. Az efféle házba járogató öregemberekhez képest Egucsi nem volt még annyira öreg, és nem is akarta az öregek ízetlen játékait ismételtetni. Semmi kellemetlen emlék nem maradt benne az első itt töltött éjszakáról. Bár világos volt számára, hogy ez bűn, mégis úgy érezte, hogy az elmúlt hatvanhét évében még soha nem töltött növel ilyen makulátlanul tiszta éjszakát. Amikor reggel felébredt, akkor is így gondolta. Valószínű, az altató hatására az átlagosnál később, úgy nyolc óra körül ébredt. Az öregember teste nem ért hozzá a lányéhoz. Gyermekeiten édes volt az ébredés a lány ifjúi melegsége és könnyed illata közelében.

A lány Egucsi felé fordulva aludt. Fejét kissé a mellére hajtotta, s ekkor ártatlanul tiszta, hosszú nyakán, az álla alatt egy mozdulatlan erecske tűnt fel. Hosszú haja szétterült a párnán. A lány szép rajzolatú ajkairól az öreg Egucsi tekintetét a szempillájára és szemöldökére emelte, s miközben hosszan elmerült nézésében, minden kételkedés nélkül, szilárdan hitt abban, hogy a lány ártatlan. Az öregségre oly jellemző távollátó szemmel nem tudott megkülönböztetni minden egyes szempillát és a lány szemöldökének minden egyes szálát. A bőrén az oly ragyogóan csillogó pihéket se látta időskori távollátása miatt. Egyetlen folt sem volt rajta az arcától a nyakáig. Az öreg Egucsi megfedkezett még a rossz álmáról is az éjszaka közepén, s a lány iránt - akarva-akaratlan - melegség járta át, úgy érezte,

hogy a fiatal teremtés gyermeki szívéből is melegség árad felé. A lány mellét ke-
reste, majd könnyedén a kezébe fogta. Az érintés különös volt, arra gondolt, hogy
ilyen lehetett az édesanyja melle, mielőtt még vele teherbe esett volna. Az öreg-
ember visszahúzta a kezét, de ez az érintés a kezétől egészen a válláig hatolt.

A szomszédos szobában félrehúzták a toloajtót.

- Ó, hát felébredt már? - fordult hozzá a ház asszonya. - A reggeli készen van...

- Rendben - válaszolt a hívásra Egucsi. A reggeli napfény a toloajtó nyílásán
keresztül bevilágította a sötétbordó bársonyfűgönyt. A szoba mennyezetéről
azonban még nem szűrődtek be a reggeli napsugarak.

- Hozom a reggelijét - sürgette az asszony.

- Rendben.

Egucsi felknyökölt, felállt, majd oldalról megsimogatta a lány haját.

Az öregember tudta, hogy a vendéget a lány felébredése előtt szokták fel-
kelteni, az asszony mégis nyugodtan, minden sietség nélkül hozta be neki a
reggelit. Vajon meddig alszik még a lány? De nincs szükség felesleges kérdé-
sekre. Egucsi közömbös hangon megjegyezte:

- Aranyos gyermek.

- Igen. Szépet álmódott nálunk?

- Úgy van, szép álmokkal ajándékozott meg.

- Ma reggelre elállt a szél, meg a hullámok is alábbhagytak. Ez a pár nap ta-
vasz az őszben - váltott témát az asszony.

Amikor azonban két héttel később, másodszor ment el a házba az öreg Egu-
csi, már nem volt olyan kíváncsi, mint először, ugyanakkor szégyent és
büntudatot érzett, és mintha sokkal izgatottabb lett volna.

Idegesítette, hogy kilenctől tizenegy óráig hagyták várni, ráadásul így még
csábítóbbnak tűnt a meghívás.

A kaput ugyanaz az asszony nyitotta ki, mint aki a múltkor. A tokonomát, vagyis
a díszsarkot is ugyanaz a reprodukció díszítette. A zöld tea is ugyanolyan ízletes
volt, mint először. Egucsi ugyanott foglalt helyet, mint az első alkalommal, s úgy
ült ott, mint egy törzsvendég, bár a szíve hevesebben dobogott. Hátrafordult és a
törpejuharfás falucskát ábrázoló képre nézett, majd váratlanul ezt mondta:

- Mivel errefelé meleg van, a törpejuhar levelei bizony nem lesznek olyan
szép pirosak, inkább összezsugorodnak. Nem tudtam megnézni a kertet a söté-
tben...

- Igen? - szólt közömbös hangon az asszony. - Hát bizony megjött a hideg!
Bekészítettem az elektromos takarót, kétszemélyes, két kapcsoló van rajta,
olyan hőfokra állítja be a kedves vendég, amilyenre szereti.

- Még soha nem használtam elektromos takarót.

- Ha nem szereti, akkor ki is kapcsolhatja a kedves vendég, de a lányét, na-
gyon kérem, hagyja bekapcsolva...

Mert nincsen rajta semmi, gondolta az öregember.

- Egy takaró, de kétszemélyes, mindegyikük olyan melegre állíthatja be ma-
gának, amilyenre szereti. Ugye milyen jól van megcsinálva? Amerikai talál-

mány... De kérem, ne legyen meggondolatlan, ne kapcsolja ki a lány takaróján a melegítőt! Remélem, érti, hogy miről van szó: a lány bármennyire is fázik, nem ébred fel.

Egucsi hallgatott.

- A ma éjszakai lány tapasztaltabb, mint a múltkori...

- Micsoda?

- Ez is szép lány! Nálunk nincsenek csúnya lányok, ezért nem is csinálnak velük semmi rosszat, különben is...

- Nem ugyanaz a lány, mint aki a múltkor volt?

- Nem. A mai kislány... Az nem baj, ugye, ha más lánnyal van?

- Nem vagyok csapodár.

- Csapodár? De hiszen nem tesz semmi olyat, amiért azt mondhatnánk, hogy csapodár! - Az asszony lazán mondta ki a szavakat, de a lenézés félenk mosolyával. - A mi vendégeink közül senki nem tesz ilyet. Nekünk csak olyan látogatóink vannak, akikben teljesen meg lehet bízni.

A keskeny ajkú asszony nem nézett az öregember arcába. Egucsi megremegett a megaláztatástól, azt se tudta, mit válaszoljon. Hiszen az asszony úgy viselkedett, mint egy cinikus és tapasztalt madám a kuplerájban!

- Micsoda dolog, maga itten a csapodárságról beszél, a lány pedig alszik... azt se tudja, kivel fekszik egy ágyban! Ezeknek a lányoknak, az előzőnek, de még a ma éjszakaiak fogalma sincs a kedves vendégről, ez már túlzás, hogy mondhat ilyet, hogy csapodár!?!

- Hát persze. Ez nem igazi emberi kapcsolat.

- Ugyan már, miért?

Egyszerűen nevetséges, ha elmegy ebbe a házba egy olyan öregember, aki már nem férfi, és elkezd azon vitatkozni, hogy az ő és az elaltatott fiatal lány kapcsolata nem „emberi kapcsolat”.

- És miért nem jó, ha valaki csapodár? - nyugtatgatta az öregembert az asszony, miközben meglepően fiatalos hangon felnevetett. - Ha az előző lány annyira a kedvére való volt, akkor legközelebb őt fogom elaltatni, de biztos vagyok benne, hogy ez a mostani még jobban elnyeri a tetszését.

- Igen? Tapasztaltabb? Miben gondolja tapasztaltabbnak? Hiszen egész éjszaka alszik!

- Hát...

Az asszony felállt, kulccsal kinyitotta a szomszédos szoba ajtaját, benézett rajta, aztán a kulcsot letette az öreg Egucsi elé. - Parancsoljon. Akkor nyugodalmassal jó éjszakát!

Amint Egucsi egyedül maradt, a forralóedényből forró vizet öntött a teáskannába és lassan iszogatni kezdte a zöld teát. Lassan szeretne volna inni, de a csésze remegett a kezében. „Nem vagyok még olyan öreg, ugyan már, nem vagyok még olyan vendég, akitől nyugodtak lehetnek”, mormolta magában. „Mi lenne, ha megtörném ennek a háznak a tilalmát, s ezzel együtt bosszút állnék a házba látogató öregekért, akik a lenézés szégyenét élik itt át? Nem lenne em-

beribb a kapcsolat a lányokkal ezzel a módszerrel? Nem lehet tudni, hogy milyen erős altatót adnak be nekik, de ahhoz talán van még annyi férfias erőm, hogy felébresszem őket!" Ilyen gondolatok jártak az öreg Egucsi fejében, de lélekben még nem tudta magát összeszedni.

Néhány év múlva Egucsi is ugyanolyan gyenge és szájalmas öregember lesz, mint akik ebbe a házba járnak. Mérhetetlenül nagy a nemiség kincsesháza! Vajon Egucsi mennyit élt át a maga hatvanhét évével a nemiség mérhetetlen mélységeiből? Tegyük még hozzá, hogy mennyi új női test, mennyi ifjú test, határtalanul sok gyönyörű nő születik szüntelen az öregemberek környezetében! Ennek a rejtélyes háznak a bűnei közé talán ott vannak bezárva a szájalomra méltó öregek beteljesületlen álmai és vágyai a megfoghatatlanul tovatűnt napok után. Egucsi már korábban is gondolt arra, hogy a felébreszthetetlenül mélyen alvó lányok évektől független szabadságot nyújtanak ezeknek az öregembereknek. Az alvó lányok szavak nélkül mondják el mindazt, amit az öreg urak hallani szeretnének.

Egucsi felállt és kinyitotta a szomszédos szoba ajtaját, ahonnan már a melegség illata áradt felé. Elmosolyodott. Miért is nyugtalankodott idáig? A lány karja nem volt betakarva, a teste mellett pihent a matracon, a körmei őszibarackszínűre voltak kifestve. Sötét színű rúzszt használt. A hátán feküdt.

- Tapasztalt, nahát! - mormogta Egucsi magában, majd közelebb lépett: a lány arca vérvörös volt, de nemcsak a sminktől, hanem az elektromos takarótól. Érezni lehetett a teste illatát. Duzzadt szemhéja, telt arca volt. Nyakának fehérségén a sötétbíbor bársonyfüggöny színe tükröződött. Bizonyára azért, mert a szeme lecsukódott, s úgy nézett ki, mint egy ifjú ígézően szép lány. Amikor Egucsi távolabb lépett, és hátat fordítva levetkőzött, a lány meleg illata valósággal beborította. Betöltötte az egész szobát.

Az öreg Egucsi az előző lánnyal szemben tartózkodóan viselkedett. Ez a lány természetességével elbűvölte a férfit, nem számított, hogy ébren van vagy alszik. Olyan gyönyörű volt, hogy Egucsi képes lett volna örökre szétzúzni miatta ennek a háznak a titkát. Nyugodtan behunyta a szemét, mint aki előre élvezzi a rá váró örömeket, s testének mélyéről fiatalságot hozó melegség áradt. A ma éjszakai lány sokkal jobb, emlékezett a ház asszonyának szavaira, „vajon honnan szereznek ilyen lányokat”, gondolta az öregember, s még több kétség ébredt fel benne a ház iránt. Őszintén sajnált a lányhoz érni, miközben testének illata valósággal elbűvölte. Egucsi nem értett a parfümökhöz, de abban biztos volt, hogy ez a lány illata. Nem létezett számára nagyobb boldogság, mint édesdeden elszunnyadni ebben az illatban. Meg is próbálta. Az öregember megmozdult egy picit és testével nyugodtan közelebb húzódott. A lány teste, mintha válaszolt volna neki, kecsesen feléje fordult, karját a takaróhoz közelítette, s Egucsi felé nyújtotta szinte ölelésre.

- Hé, te, felébredtél? Fel akarsz kelni? - Egucsi félrehúzódott, és megrázta a lány állát. Valószínűleg erősen megszoríthatta az ujjával, mert a lány, mintha ki akarna szabadulni, arcát a párnára ejtette, ajkai kissé szétnyíltak, mire Egucsi

mutatóujjának hegyét végigcsúsztatta a fogain. Az öregember nyugodtan pihentette ott az ujját. De a lány sem mozdította meg az ajkait. Biztos, hogy nem tette magát, mély álomba merülve aludt.

Egucsit meglepte, hogy ma éjszaka nem az előző lány várta, hanem egy másik, és szemrehányást is tett az asszonynak, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ha egy fiatal lányt éjszakákon át altatóval altatnak el, hamar megromlik az egészsége. Épp ezért az Egucsihoz hasonló öregemberek „csapodárok”, akár tetszik nekik, akár nem.

A ház kétszintes épület volt, valószínűleg nem csak egy vendéget tudtak fogadni az emeleten. Hogy a földszinten mit csináltak, Egucsi nem tudta, de ott is lehetek vendégszobák, legalább még egy. Valószínűleg nem olyan sok lány áll a rendelkezésükre, gondolta, akiket az öregemberek számára el lehet altatni. Vajon mindegyikük ilyen gyönyörű, mint az a lány, akivel Egucsi az első éjszákát töltötte, és ez a másik, akivel ma éjszaka együtt alszik?

Ahogy a lány fogait megérintette, Egucsi ujjára egy kicsinyke nyúlós nedvesség tapadt. Az öregember mutatóujja végigpásztázta a lány fogsorát az ajkak között. Kétszer, háromszor is, újra meg újra. Bár a lány ajkai kívül szárazak voltak, a belső síkosságtól újból benedvesedtek. A jobb oldalon a lánynak volt egy ferdén nőtt fogó. Ezt a fogat Egucsi megragadta a hüvelykujjával és a mutatóujjával. Aztán megpróbált az ujjával még jobban behatolni a szájüregbe, de annak ellenére, hogy a lány mélyen aludt, alsó és felső fogsora össze volt szorítva, s csak nem akart szétnyílni. Ahogy Egucsi elvette az ujjait, egy kis piros foltot vett észre rajtuk. Vajon mivel törölje le a rúzsfoltot? Ha a párnahuzatba törli, akkor az azt jelenti, hogy a lány arccal a párna felé fordulva aludt, de hogy a rúzs lejöjjön, előtte ujjal be kellett nedvesednie. Lehet, hogy furcsa, de Egucsi mocskosnak érezte volna, ha lenyalja a festéket az ujjáról. Az öregember az ujjai hegyét a lány frufrujába törölte. Ahogy törölgette, mind az öt ujjával a lány hajába túrt, teljesen szétzilálta a fürtjeit, felborzolta az egész haját. A lány hajának vége megtelt elektromossággal, melyet Egucsi ujjai vezettek le. Így erősebben lehetett érezni hajának illatát. Az elektromos takaró melegétől a lány illata is erősebb lett. Miközben Egucsi a lány hajával játszadozott, észrevette, hogy a haja tövének rajzolata, s főleg hosszú nyakszirtjének szegélye olyan gyönyörűséges, mintha festmény lett volna. A lány haját hátul rövidre vágták, fent pedig csinosan befésülték. A homlokát itt-ott hosszú és rövid fürtök díszítették természetes elrendezésben. Egucsi felemelte a frufrut s elgyönyörködött a lány szemöldökében és szempilláiban. Az öregember az egyik kezének ujjával olyan mélyen beletúrt a lány hajába, hogy még a fejbőrét is érezte.

- Nem, úgysem kelsz fel - mondta az öreg Egucsi, megragadta a lány fejét és rázni kezdte, erre a lány szemöldökét fájdalmasan összehúzta, majd a hasára fordult. Így a teste még közelebb került az öregemberhez. A lány két karja nem volt betakarva, jobb kezét a párnára fektette, tenyere lefelé fordult, jobb arca ezen pihent. Csak az ujjait mutatta Egucsinak. A szempillái alatt volt a kisujja, a mutatóujja kicsivel lejjebb, mint az ajka, s kissé szétnyíltak az ujjai. Hüvelykujja az álla alatt rejtőzött. Ajkának pirossága és négy hosszú körmének piros

színe egybeolvadt a fehér párnán. A lány bal keze is könyöknél be volt hajlítva, tenyere csaknem Egucsi szeme alatt pihent. Telt, kerek arca mellett ujjai még inkább hosszúaknak és keskenyeknek tündek, s ennek alapján az öregember elképzelte, milyenek lehetnek kinyújtott lábai. Egucsi végigsimogatta a lány lábfejét. A lány bal keze kényelmesen ott hevert mellette, ezek az ujjai is kissé szétterültek. Ebbe a tenyerébe fektette bele az öreg Egucsi az arcát. A súly alatt a lány karja a válláig elmozdult, de nem volt annyi ereje, hogy kihúzza a kezét. Egy darabig az öregember így maradt mozdulatlanul. A lány hamvas, gömbölyű válla egy picit megemelkedett, amikor az öregember kihúzta az egyik karját. Egucsi be akarta takarni a lány karját, ezért gyöngéden kezébe fogta ezt a gömbölyded vállat. Ajkai végighaladtak a lány karján a csuklótól egészen a válláig. Elbódította a lány vállának és nyakának illata. Ahogy az öregember a bőrét szívtá, a lány teste görcsbe rándult a vállától egészen a háta aljáig, majd rögtön elernyed. Egucsi úgy érezte, hogy most azonnal elégtételt vesz ezen az alvó rabnőn mindazért a lenézésért és szégyenért, melyet a házba járó öreg férfiaknak eddig el kellett szenvedniük. Így meg fogja törni a ház tilalmát. Tudta, hogy akkor nem jöhet ide soha többé! Hogy a lányt felébressze, ahhoz természetesen durvának kell lennie. De ebben a pillanatban napnál világosabban megtapasztalta, hogy a lány még érintetlen!

- Ó! - hőkölt hátra hirtelen. Kapkodta a levegőt, a szíve is hevesebben vert. Nem azért, mert az utolsó pillanatban megálljt parancsolt magának, sokkal inkább a meglepődöttség miatt. Az öregember behunyta a szemét, hogy megnyugtassa magát. Ez nem volt olyan nehéz, mintha fiatal férfi lett volna. Egucsi kinyitotta a szemét és finoman megsimogatta a lány haját. A lány továbbra is a hasán feküdt. Egucsi arra gondolt, hogy lehet valaki egyszerre prostituált és szűz ebben a csodálatos életkorban. De hiszen mégiscsak prostituált! A hatalmas vihar elmúltával érzelmei megváltoztak a lány és saját maga iránt és nem tértek vissza soha többé. A határt nem lépte túl, bármit is csinált a semmiről sem tudó alvó lánnyal. De vajon mi okozta ezt a váratlan meglepetést?

Egucsi, akit megzavart a lány csodálatos szépsége, most már azt gondolta, hogy az erősen kiéhezett, mély szomorúsággal ideérkező öregemberek sokkal több örömet élnek itt át, mint azt korábban képzelte. Valójában ez itt az öregkor kellemes szórakozása, a megfiatalodás egyszerű módja, ezek az öregemberek azonban titokban a lelkük mélyén tudják, hogy ahová eljutottak, az örökre visszafordíthatatlan, azt már soha senki nem képes kigyógyítani. Hogy a ma éjszakai „tapasztaltabb” csodálatos szépségű lány még szűz maradt, nem annyira azért történt, mert az öregemberek tiszteletben tartották a fogadalmukat, sokkal inkább lélekbe markoló összeomlásuk biztos jele volt ez. Az öregembereknek szörnyű volt a lányok tisztaságát látni!

Elzsibbadhatott arca jobb oldala alatt pihenő keze, ezért a lány a feje fölé emelte a karját, s ujjait néhányszor összezárta, majd kiegyenesítette. Még Egucsi kezét is megérintette, amikor a férfi az ő haját simogatta. Erre Egucsi a tenyerébe tette a lány kezét. Kissé hűvösek és hajlékonyak voltak az ujjai. Az

öregember teljes erejéből megszorította. A lány félálomban felemelte a bal vállát és a bal karját, keze, mintha úszott volna a levegőben, majd ölelésre Egucsi nyaka felé nyújtotta, aztán leengedte. Semmi erő nem volt a karjában, Egucsi nyakát nem tudta vele átölelni. Az alvó lány Egucsi felé forduló arca most már nagyon közel volt hozzá, melyet az öregember távollátó szeme fehér homályként észlelt, de túl vastag és túl fekete árnyékok vetítettek szemöldöke és szempillái. Szemhéjának és arcának teltsége, hosszú nyaka a férfi első benyomását erősítette meg, méghozzá azt, hogy ez a lány prostituált. Mellei kissé elterülve békésen gömbölyödtek, mellbimbói a japán nőkéhez képest valamivel nagyobbak és teltebbek voltak. Az öregember végigsimította a lány gerincét, egészen a lábáig. Csípője megfeszült és megnyúlt. Alsó- és felsőtestének aránytalanságát talán az okozta, hogy még ifjú szűz lány volt.

Az öreg Egucsi most már békés nyugalommal szemlélte a lány arcát és nyakát. A bársonyfüggöny bordó színe halványan tükröződött meztelen bőrén. A ház asszonya „tapasztaltnak” nevezte ezt a testet, amellyel az öregemberek játszadoztak, miközben a lány még érintetlen volt. Ez azért történhetett, mert az öregemberek férfiaságáról már csak múlt időben lehetett beszélni, no azért, mert a lányok mélyen aludtak, de Egucsi szívében atyai aggodalomra hasonlító gondolatok is feltörtek: „vajon hogy alakul a prostituáltként látszó lányok élete ezután?”. Megöregedett, ez is ezt bizonyította. Az nem kétséges, hogy a lány a pénz miatt hagyja elaltatni magát. De az is igaz, hogy azok az öregurak, akik a pénzüket adják, nem tudnak nagyobb örömet elképzelni ezen a világon, mint azt, hogy ilyen lányok mellett feküdjenek. A lány soha nem nyitja ki a szemét, az idős vendégeknek pedig az impotencia kisebbségi érzése miatt nem kell szégyenkezniük, s szabadon megvalósíthatják a nővel kapcsolatos mindent felülmúló elképzeléseiket és régebbi emlékeiket. Talán ezért nem sajnálnak jóval többet fizetni nekik, mint azoknak a nőknek, akik ébren vannak. Ráadásul az is megnyugtató, hogy az alvó lány mit sem tud arról, ki féle-miféle öregemberrel van együtt. És az öregurak sem ismerik a lányok életkörülményeit, tulajdonságait. Azt sem, hogy például a lányok milyen ruhákat viselnek, semmit sem tudnak, ami valamilyen támpontot jelentene a számukra. És a házban mindezt olyan egyszerű okkal magyarázzák: azért van ez, hogy az öregembereknek a későbbiekben ne okozzanak gondot. De az öreguraknak ez titokzatos ragyogást jelent a mélységes sötétség legmélyén.

Az öreg Egucsi azonban nem szokott hozzá olyan lányokhoz, akik egy szót sem szólnak, nem látnak semmit, és őt, Egucsit, az embert egyáltalán nem ismerik, még nem oltotta ki magában a pusztán kielégítetlenséget. Szerette volna látni ennek a prostituáltként látszó lánynak a szemét. Szerette volna hallani a hangját, hallgatni a beszédét. Egucsiban nem volt olyan erős az a kívánság, hogy csak simogassa az alvó lányt, ezt még valamiféle szégyen gondolata is kísérte nála. Egucsit azonban meglepetésszerűen érte, hogy szűz lánnyal van dolga, ugyanakkor viszont elállt attól, hogy megtörje a ház tilalmát, így aztán a többi öregember szokásait követte. A ma éjszakai lány, az előző lánnyal képest sokkal

élénkebb volt álmában. Ezt talán a lány illata, bőrének tapintása és testének mozdulatai miatt érezte így.

Ahogy előző alkalommal, úgy most is Egucsi párnája alá két tablettát altatót helyeztek. Ma éjszaka azonban nem akarta korán bevenni az altatót, sokkal inkább a lányban szeretett volna gyönyörködni. A lány sokat forgolódott álmában. Talán hússzor, harmincszor is megfordult alvás közben. Egyszer a hátát mutatta neki, hogy aztán rögtön feléje forduljon. És közben Egucsit simogatta a kezével. Egucsi magához húzta a lány egyik térdét.

- Igen. Jaj! - mondta a lány elhaló hangon.

- Fölébredtél? - Az öregember még erősebben húzta a lány térdét, hátha kinyitja a szemét. De a lánynak nem volt elég ereje, hogy visszahúzza. Egucsi a lány nyaka alá helyezte a kezét, kissé megrázta a testet, fel akarta emelni.

- Jé! Hová is megyek? - kérdezte a lány.

- Felébredtél? Ébredj fel!

- Ó! Nem! - a lány arcát Egucsi vállára hajtotta. Teste megingott, mint aki menekülni próbál. A lány homloka az öregember nyakához simult, frufruja az orrát csiklandozta. Erős hajszálai voltak. Úgy szúrták, hogy szinte fáj. Átható volt az illata, az öregember még el is fordította az arcát.

- Micsinálsz? Nem szabad! - mondta a lány.

- Nem csinállok semmit - válaszolta az öregember, bár tudta, hogy a lány álmában beszélget vele. Lehet, hogy félreértette Egucsi mozdulatait, vagy talán egy korábbi éjszakáról álmodott, amikor egy vendég öregúr gonoszul pajzánkodott vele? Ekkor már Egucsi szíve erősebben dobogott, mert azt hitte, tud beszélni a lánnyal, még akkor is, ha álmában felel neki összefüggéstelen szófoszlányokkal. Talán hajnaltájban sikerül felébresztenie... Lehet, hogy a lány hallja a hangját? Vagy talán a lány azért beszél hozzá álmában, mert így válaszol az öregembernek, nem is inkább a szavaira, hanem teste odaadó mozdulataira. Egucsi arra is gondolt, hogy még szenvedélyesebben szorítsa a lány testét, vagy talán meg is csípje, ehelyett azonban egyre erősebben ölelte magához. A lány nem is tiltakozott, és nem szólt egy szót sem. Melle zihált, a lány lihegve kapkodott levegő után. Édes lehelete beborította az öregember arcát. Most már Egucsi is levegő után kapkodott. S mindezek után a lány másodszor is kísértésbe vitte Egucsit. Milyen szomorúság tört volna rá másnap, ha Egucsi elvette volna a szüzességét! Vajon milyen változásokat okozhatott volna ez a lány életében? Bárhogyan legyen is, reggelig nem fog tudni semmit.

- Anya! - szólt a lány halkán. - Mi van, elmész? Bocsáss meg, bocsáss meg...

- Mit álmodsz? Ez csak álom! - Az öreg Egucsi még erősebben átölelte a lányt, hogy elúzza az álmát. Az a szomorúság, amely a lány hangjából áradt, amikor az anyját hívta, szíven találta Egucsit. Az öregember egyre szorosabban nyomta magához a lány keblét. A lány kezével megérintette Egucsit. Talán álmában tévedésből Egucsit akarta átölelni az anyja helyett? Bármily furcsa, de ez a lány, aki végig aludt az ágyban, és aki még megőrizte szüzességét, tökéletes szépség volt. Az öreg Egucsi úgy érezte, hogy élete hatvanhét éve alatt még

soha nem ölelt ilyen fiatal igézően gyönyörű nőt. Ha létezik szerelmes isteni legenda, akkor ez a lány e legenda elbűvölő gyönyörűsége istennője.

Lehet, hogy nem is igézően gyönyörű nő, gondolta Egucsi, hanem egy elvarázsolt szépségű lány! „Álmában élénk”, akinek lelke mély álomba zuhant, de testének minden porcikája így is igazi nőként viselkedik. Nincs emberi lelke, csak női teste van. Talán azért nevezte a ház asszonya „tapasztaltnak”, mert partnerként sok tapasztalatra tett szert az öregemberek között?

Egucsi erős ölelés helyett most már gyengéd lágysággal karolta át a lányt, akinek meztelen karját ölelésre formázta, így a lány is könnyedén átölelte a férfit. Az öregember nyugodtan feküdt ebben a helyzetben. Szemét lehunyta. Melegség járta át egész testét. Már szinte boldog önkívület volt! Így a házba látogató öreg urak szórakozását, boldogságát is elfogadta. Itt nem létezik az öregség fájdalma, csúfsága, megalázottsága, hanem az öregemberek teste a fiatal életerő jótékonyosságával telik meg. Így talán megfélekednek önmagukról. A végképp megöregedett, halálhoz közeli férfiak számára nem jelenti-e énjük feledését, amikor egy fiatal lány átfonja őket a testével? Tulajdonképpen ezért vásárolják meg az alvó lányokat, akik az áldozataik, s nem ismerik be a bűnüket, vagy éppen a titokzatos bűn gondolata teszi erősebbé az örömeiket? Az énjét feledő Egucsi azt is elfelejtette, hogy a lány áldozat, és lábával végigtapogatta a lány lábfejét. Eddig csak a lány lábfejét nem érintette még meg. Lábujjai hosszúak és hajlékonyak voltak. Lábujjainak ízületei hol összehúzódtak, hol megfeszültek, akár a kezén az ujjai, s ez úgy elbűvölte Egucsit, mint egy különleges nő elképesztő kísértése. Alvás közben ez a lány a lábujjaival szinte szerelmi párbeszédre volt képes. Az öregember pedig egyre jobban figyelte, s úgy hallgatta a lány ujjainak mozgását, mint a gyermeki botladozás elbűvölő zenéjét.

Úgy tűnt, hogy a lány álmodt, vajon véget ért-e már ez az álom? De lehet, hogy nem is álmodott, csak az öregember vad tapogatását kísérte ezzel az álombeli beszéddel, mert így próbált ellenkezni, képzelődött Egucsi. Ráadásul ez a lány szavak nélkül képes volt álmában a testével társalgást folytatni az öreg urakkal, igézően elbűvölni őket, csak Egucsi még nem szokott hozzá a ház rejtélyeihez, és állandóan a lány hangját szerette volna hallani még akkor is, ha szavai között nincs összefüggés. De az öreg Egucsi sajnos nem tudta, hol kell megnyomni a lányt ahhoz, hogy álmában válaszoljon neki:

- Már nem álmodsz? Elment az anyukád valahová álmodban? - s minden apró mélyedést végigsimogatott a lány gerincoszlopán. A lány megmozgatta a vállát és megint a hasára feküdt. Látszott, hogy ez a kedvenc alvóhelyezete. Arca Egucsi felé fordult, jobb karja könnyedén átölelte a párna szélét, bal kezét az öregember arcára helyezte. De a lány egy szót sem szólt. Könnyed leheletének melege beborította Egucsi arcát. A lány elmozdította Egucsin pihenő kezét, melyet aztán az öregember két tenyere közé szorított, majd saját szemére helyezte azt. A lány hosszú körmének hegye könnyedén megsúrta Egucsi fülcimpáját. A lány behajlított keskeny csuklója befedte Egucsi behunyt jobb szemhéját. Erre az öregember mindkét szemére rányomta a lány tenyerét. A

férfi szeme benedvesítette a lány csupasz bőrét, s ettől az illattól Egucsit új, gazdag képzetek rohanták meg. Pontosan ilyenkor, ebben az évszakban, a novemberi enyhe napok idején virágzik a fás bazsarózsa a jamatói öreg templom magas kőkerítésének tövében, a kiotói Siszendó-templom közelében levő kertben hatalmas területen nyílik a fehér kamélia, tavasszal pedig Narában a japán babérhanga meg az akác, a kiotói Cubaki, azaz Kamélia-templomnál a kaméliák hullatják szirmaikat.

- Bizony. - Ezekről a virágokról Egucsinak a három lánya jutott az eszébe, akik már mind férjhez mentek. Három lánya, vagy csak az egyik, akivel utazás közben látta ezeket a virágokat. Lehet, hogy a lányai, akik azóta férjnél vannak és anya lett belőlük, már megfélekedtek ezekről a virágokról, de Egucsi pontosan emlékezett mindre és időnként, mikor eszébe jutottak, a feleségének mesélt róluk. Amikor a lányai férjhez mentek, feleségét kevésbé viselte meg a tőlük való elszakadás, mint őt, mert valójában egy anyával tovább folytatódik a közeli kapcsolat, s ezért az asszony lelkében nem maradt meg a házasságkötés előtti utazások emléke, amikor együtt gyönyörködtek a virágokban. Meg aztán a felesége nem mindig utazott el velük virágokat csodálni.

A lány kezével letakart szeme alatt Egucsi képzeletében megjelentek a virágok, aztán el is tűntek, majd újból előkúsztak, hiszen nem sokkal azután, hogy a lányai férjhez mentek, idegen lányokat kezdett megkedvelni, és napról napra újra feltámadtak benne ezek az érzések. Arra gondolt, hogy most ez a lány is ezek közül az idegen lányok közül való. Az öregember karját letette, a lány keze pedig nyugodtan pihent továbbra is Egucsi szemén. Három lánya közül a legkisebb nézte meg vele együtt a Cubaki-templomnál a hullató szirmú kaméliákat, az utazás mintegy két héttel azelőtt történt, mielőtt a lánya elhagyta volna a szülői házat. És most talán a kaméliák képe jelent meg előtte a legtisztábban. Különösen a legkisebb lánya férjhezmenetele érintette őt fájdalmasan. Két fiatalember is küzdött azért, hogy elvegye a legkisebb lányát, s kettejük harca kellős közepén a legkisebb lánya odaadta magát az egyiknek. Hogy a lánya lelkiállapota helyrejöjjön, Egucsi meghívta egy utazásra. Rossz előjelnek számít, amikor a kamélia virága hirtelen, egyszerre hullik le, a Cubaki-templom közelében álló négyszáz esztendő fán azonban öt különböző színű kamélia virágzik, s egy-egy virág szirmonként válik le a virágkehelyről, s ezért ezt a kaméliát hullató szirmú kaméliának nevezik.

- Amikor a virágzás után a szirmok lehullanak, öt-hat kosár is megtelik velük egy nap alatt - mesélte Egucsinak a templom papjának fiatal felesége.

Azt mondják, hogy sokkal gyönyörűbb a sok-sok nagy kamélia, ha akkor csodáljuk meg, amikor a nap bevilágítja a virágokat. Egucsi és a legkisebb lánya leültek és a nyugati oldal felől figyelték, mert a nap éppen lebukóban volt. A napfényvel kapcsolatos mondás igaznak bizonyult. Háttérfény volt, a nagy kaméliafa sűrű levelei és a teljes virágzatában pompázó kaméliák nem engedték át a tavaszi nap sugarait. A sugarak beragyogták az egész fát, a kamélia árnyékát pedig alkonyi izzás töltötte be. A Cubaki-templom közönséges, zajos városrész-

ben helyezkedett el, de a kertben csak ez az egy nagy kaméliafa hívta magára a figyelmet. És Egucsi a nagy kaméliafán kívül nem látott semmi mást, mert a virágok szépsége úgy eltöltötte a lelkét, hogy a város zaját nem is hallotta.

- Gyönyörűen virágozik! - fordult Egucsi a lányához.

- Ha reggel felkel az ember, a földet nem is látja, annyira befedi a sok lehullott virág - jegyezte meg a fiatal papfeleség, aztán magára hagyta Egucsit és a lányát.

„Tényleg öt különböző színű virág nyílik ezen a nagy fán, bizony van itt piros, fehér, még pöttyös is”, de ahelyett, hogy tovább vizsgálta volna Egucsi a nagy kaméliafát, inkább egész lelkével átadta magát a csodálatos szépségnek. A négy-száz éves fa valóban tobzódott a virágokban. A lemenő nap sugarait a kaméliafa szinte magába szívta, s érezni lehetett a levelek és virágok tömény melegségét. Bár szél sem rezdült, de az ágacsok végei időnként megremegtek egy kicsit.

Egucsi legkisebb lányának szívét azonban nem kavarta fel annyira ez a híres hullató szirmú kamélia, mint az apját. Elnehezült szemhéját lehunyta, s a kamélia szemlélése helyett inkább saját lelkébe nézett. Egucsi a három lánya közül ezt a lányát kedvelte a legjobban. El is volt kényeztetve, ahogy általában a legkisebb gyereknél szokás. Még inkább ez történt, miután a két idősebb lánya férjhez ment és elhagyta a szülői házat. A két idősebb irigykedve mondogatta az anyjának, aki Egucsinak is megemlítette ezt, hogy biztosan azt szeretné, ha a legkisebb majd otthon maradna, és a vejük költözne oda hozzájuk. A legkisebb lánya természetűl fogva vidám volt. Sok fiúval barátkozott, ami a szülei szemében könnyelműségnek is tűnt, de a lányok jól érezték magukat a fiúk társaságában. Közülük kettő volt kedves a szívének, amit az anya különben jól tudott, mert ő látta vendégül őket. És a lányok lefeküdt az egyikkel. Nem sokkal ezután odahaza egyre szótlanabb lett, például átöltözéskor ok nélkül idegeskedni kezdett. Anyja rögtön észrevette, hogy történt valami a lányával. Óvatosan kérdezgetni kezdte, mire a lányok őszintén bevallott mindent. A fiatalember egy áruházban dolgozott és egy bérelt lakásban lakott. Egyszer felhívta a lányt a lakására és a lány felment hozzá. Hát így történt.

- És férjhez mész hozzá? - kérdezte az anyja.

- Á, dehogy! Nem akarok hozzámenni! - válaszolta a lány, amit az anya ijedten hallgatott. Arra gondolt, hogy valami gond lehetett ezzel a fiatalemberrel. Elmondta Egucsinak, hogy együtt megbeszéljék a dolgot. Egucsi úgy érezte, hogy életének legféltettebb kincsét meggyalázták, de még jobban meglepődött, amikor megtudta, hogy a lány sietve eljegyezte magát a másik fiatalemberrel.

- Mit gondolsz, jó lesz ez így? - hozakodott elő tüstént a felesége.

- És megbeszélte már ezt az egész dolgot azzal, akivel eljegyezte magát? Mindent elmondott neki? - kérdezte Egucsi metsző hangon.

- Hát, erről nem hallottam semmit! Annyira meglepődtem, hogy... Kérdezem meg a lányunktól?

- Nem.

- Azt szokták mondani, hogy ilyen hiba esetén sokkal jobb, ha nem tárjuk fel a dolgot annak, aki el akarja venni, hogy sokkal biztonságosabb hallgatni

róla, általában ezt gondolják a felnőtt emberek. Én azt mondom, hogy sok múlik a lány természetén meg a hangulatán is. Nem fog egész életében egy-maga kegyetlenül szenvedni attól, hogy elhallgatta?

- Először is, még nem döntöttünk, hogy adjuk-e a beleegyezésünket a lányunk eljegyzéséhez. Igaz?

Egucsi persze nem hitte volna, hogy a lányát az egyik fiatalember csak úgy a magáévá teszi, aztán a legtermészetesebb nyugalommal hirtelen egy másik fiatalember jegyzi el. A szülők is tudták, hogy mind a két fiatalember szereti a lányukat. Egucsi ismerte mindkettőjüket, és úgy gondolta, hogy a legkisebb lánya bármelyikhez feleségül mehet. Nem az összeomlás utáni reakció jele ez a váratlan eljegyzés? Mert megsértette az egyik, s a gyűlölet, a düh, a bosszú miatt egy másik ember karjaiba fut bele. Vagy pedig csalódott egyikükben, ettől teljesen összezavarodott és utána belekapaszkodott a másikba? Az ő legkisebb lánya teljesen kiábrándult ebből a fiatalemberről, aki megbecstelenítette, és már a másik fiatalemberé lett a szíve. Ebben aligha vezethette a bosszú, sokkal inkább a csalódás a tisztességtelenség miatt.

Egucsinak azonban még a gondolataiban sem merült föl az, hogy az ő legkisebb lányával ilyesmi megtörténhet. De ugyan melyik szülő agyában fordul meg ilyesmi? Egucsinak egyáltalán nem volt oka aggodalomra, hiszen a legkisebb lánya határozott jellemű volt, aki fiúk baráti társaságában derűsen és felszabadultan viselkedett. De amikor megtörtént a dolog, mégsem volt meglepő. A legkisebb lányának is épp ugyanúgy működött a teste, mint a többi nőnek széles e világon. Túltette magát a férfival kapcsolatos gondon. De attól kezdve, amikor Egucsi végiggondolta a történeteket, hirtelen mélységes szégyen és megalázottság ragadta el, s emiatt nehezen tudott a lányára nézni. Amikor a két idősebb lánya nászútra ment, nem érzett ilyesmit. Egucsi most már tudta, hogy a legkisebb lánya nem képes ellenállni egy férfi szerelmi lángjának. Ugye milyen különleges lelkiállattal megáldott apa volt?

Egucsi a legkisebb lánya eljegyzését először nem akarta tudomásul venni, de nem ellenkezett. A szülők tulajdonképpen csak utólag értesültek arról, hogy a két fiatalember milyen elszántan küzdött a lányukért. Az esküvő már egészen közel volt, amikor Egucsi elvitte a lányát Kiotóba, hogy megcsodálják a hullató szirmú kaméliát. A nagy kaméliafa lombja halk zümmögéssel telt meg. Bizonyára méhek raja duruzsolt.

A legkisebb lánya az esküvője után két évvel egy fiúgyermeknek adott életet. Az ifjú apa igazi bolondja volt a kisfiának. Amikor vasárnaponként a fiatal pár eljött látogatóba Egucsiékhoz, és a lánya kiment a konyhába az anyjának segíteni, a veje ezalatt ügyesen ellátta a pici babát, tejet adott neki. Egucsi ebből arra a következtetésre jutott, hogy a fiatalok harmonikus életet élnek. Amikor a lány, aki az esküvő után is Tokióban lakott és csak néha látogatott haza, egyszer egyedül jött el hozzájuk, Egucsi megkérdezte:

- Na, hogy vagy?

- Hogy lennék? Boldog vagyok! - felelte a lánya.

„Talán nem szokás így beszélni a szülőknek férj és feleség kapcsolatáról, talán az olyan jellem, mint az ő legkisebb lánya, többet is mesélhetett volna a férjéről”, gondolta Egucsi és idegeskedni kezdett. A lánya azonban, mint ifjú feleség olyan gyönyörű lett, mint egy nyíló virág. Nemcsak az élettani változásokról van szó, amikor egy lányból fiatalasszony lesz, ha a lelkében sötét árnyak lapulnának, akkor nem pompázna úgy, mint egy ragyogó virág! A gyerekszülés után mintha belülről megmosdott volna a legkisebb lánya teste, bőre fényesen ragyogott, lelkét nyugalom szállta meg.

Akkor hát ez volna az oka? Ezért merült fel emlékei közt a hullató szirmú kamélia a Csipkerózsikák házában, miközben az egyik szemén a lány keze pihent? Hát persze, sem Egucsi legkisebb lányában, sem az itt alvó lányban nem volt meg az a pompázatos szépség, mint a kaméliaszámban. Egy női test szépségét azonban nem lehet megérteni, ha csak nézi az ember, ha csak csendesen fekszik mellette. Nem lehet összehasonlítani a kamélia virágával. Eközben a lány kezén keresztül Egucsi szemhéja alá átsugárzott az élet árama, az élet muzsikája és csábítása, amely az élet újjászületését jelentette az öregember számára. Egucsi egy kicsit megemelte a lány kezét, mert a szeme már súlyosnak érezte, s letette maga mellé.

A lány újból az oldalára fordult, Egucsi felé, mert nem tudta elhelyezni a bal karját, kényelmetlen volt a férfi melle fölött tartani. Mindkét karját behajlítva a keblére tette, ujjait összezárta. Ujjvégei az öreg Egucsi mellkasát érintették. Kezét nem kulcsolta imára, s mégis, mintha imádkozott volna. Olyan volt, mintha bensőséges imára zárta volna össze. Az öregember két tenyere közé fogta a lány ujjait. Eközben Egucsi lehunyta a szemét, mintha ő is valamiért imádkozna. De ez inkább az öregember szomorúsága volt, aki egy alvó fiatal lány kezét szorongatja.

Az öreg Egucsi most a tengerbe hulló, halk éjszakai esőcseppek hangjára figyelt fel. Néha távoli zajra lett figyelmes, ami nem az autók lármája volt, hanem a téli mennydörgés hangja lehetett. Egucsi szétfeszítette a lány összezárt ujjait, s egyenként mindegyiket, kivéve a hüvelykujjat, meg-meghúzogatta. Nagyon szerette volna ezeket a keskeny hosszú ujjakat a szájába venni és megharapni. De mit fog gondolni ez a lány másnap, ha felébred és észreveszi a kisujján a harapás és a vér nyomait? Egucsi a lány karját a törzse mellé helyezte. A lány telt melleit nézte, nagy, duzzadó, gyönyörű színű mellbimbóját. Melle kissé széttért, Egucsi megpróbálta a kezével megemelni. Az elektromos takaró alatt a lány többi testrészéhez képest a mellei nem voltak annyira melegek. Az öreg Egucsi a kettő közti mélyedésbe akarta belefektetni a homlokát, de amint arcával közelített, visszahőkölt a lány illatától. A hasára feküdt, elővette a párnája alól az altatót, és most egyszerre vette be a két szemet. Azon az éjszakán, amikor először kereste fel ezt a házat, csak egy tablettát vett be, aztán mikor a rossz ál-mából felébredt, lenyelte a másik szemet is, mert megbizonyosodott róla, hogy ez közönséges altató. Az öreg Egucsi gyorsan álomba merült.

Az öregember a lány heves zokogására ébredt. Aztán a sírás nevetésbe ment át. A kacagás sokáig tartott. Egucsi a mellére tette a kezét és megrázta:

- Álmodtál. Miről álmodtál?

Miután a hosszas nevetés abbamaradt, a beálló csönd rettenetes volt az öregember számára. Az altató hatása már elmúlt, a párnája alá nyúlt, hogy megnézza a karóráját. Fél négy volt. Egucsi mellével a lányhoz simult, csípőjét magához húzta és mély álomba merült.

Reggel a ház asszonya ébresztette:

- Uraságod felébredt már?

Egucsi nem válaszolt. A ház asszonya talán a csukott ciprusfa ajtó túloldalára tapasztotta a fülét, úgy hallgatózott. Az öregember beleremegett, amint ezt elképzelte. A lány vállát kitakarta és az egyik karját a feje fölé emelte, valószínű, hogy az elektromos takaró alatt nagyon kimelegedhetett. Egucsi vattapaplannal betakarta.

- Uraságod felébredt már?

Egucsi válasz helyett fejét betakarta a paplannal. Álla a lány melléhez ért. Ettől hirtelen tűzbe jött, átölelte a lány hátát, még a lábával is átfogta.

A ház asszonya párszor könnyedén megkopogtatta a ciprusfa ajtót.

- Kedves vendég!

- Felébredtem. Már öltözöm - válaszolt kényszeredetten az öreg Egucsi, mert attól tartott, hogy az asszony rányitja az ajtót és bejön a szobába.

A szomszédos helyiségbe mosdótálat, fogkrémet hozott be neki.

- Hogy érezte magát? Ugye milyen aranyos kislány? - kérdezte az asszony, miközben feltálalta a reggelit.

- Aranyos! Tulajdonképpen... - helyeselt Egucsi. - Mikor fog felébredni?

- Hogy hány órakor? - kérdezte mesterkélt udvariassággal az asszony.

- Nem maradhatnék itt, míg felébred?

- Sajnos nálunk ez nem szokás - mondta az asszony, majd hozzátette. - Ezt nem engedhetjük meg magunknak, még a legkedvesebb vendégeinknek sem.

- Csak azért, mert olyan aranyos gyermek!

- Ilyen fölösleges túlzásokra nincs szükség, arról nem volt szó, hogy megismerkedik az alvó kislánnyal. Ez a gyermek egyáltalán nem is tudja, hogy uraságoddal töltötte az éjszakát, nem kell tartania attól, hogy bármi baj történne vele, ha felébred.

- De én tudom, hogy ő kicsoda! És ha az utcán találkozánk...

- Hát... És akkor mit mondana neki? Hagyjuk abba ezt, kérem! Nem gondolja, hogy ez már bűn?!

- Bűn??? - ismételte meg az öreg Egucsi az asszony szavát.

- Bizony.

- És vajon miért?

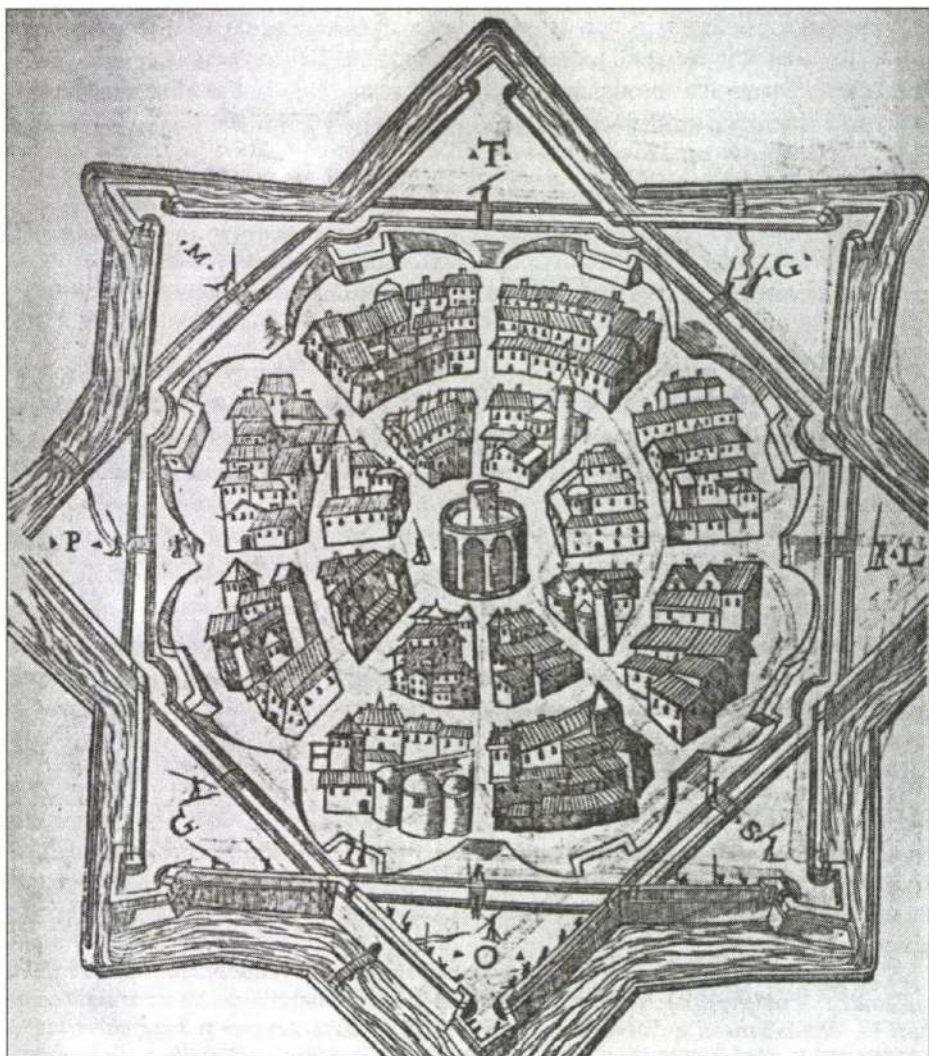
- Nem szabad ilyen lázadó módon viselkedni. Vegye pártfogásba az alvó lányt, de csak amikor alszik!

„Még nem vagyok annyira szájalomra méltó öregember”, tört volna fel Egu-
csiból, de visszafogta magát.

- Éjszaka esett.
- Igen? Nem is tudtam!
- Hallottam az esőcseppek hangját.

Az ablakon keresztül látszott a tenger, a part közelében fodrozódó hullámok
megcsillantak a reggeli fényben.

VIHAR JUDIT fordítása

Girolamo Maggi - Jacomo Castriotto: Város alaprajza (1564).

KAVABATA JASZUNARI

Csipkerózsikák*

Harmadik fejezet

Nyolc nap telt el Egucsi második látogatása óta, amikor harmadszor felke-reste a Csipkerózsikák házáat. Körülbelül két hét volt az első és a második látogatása között, most ez az idő szinte felére zsugorodott.

Egucsi is egyre inkább az alvó lányok varázserejének megszállottja lett.

- Ma egy növendékkel fogja tölteni az éjszakát, nem tudom, megnyeri-e a tetszését, de azt kívánom, hogy sok szerencséje legyen az ölelésében - mondta a ház asszonya, miközben behozta a zöld teát.

- Megint egy másik gyermek?

- Uraságod az utolsó pillanatban hívott fel telefonon, mit is tehettem volna... Ha egy bizonyos lányt szeretne, akkor legyen kedves, két-három nappal előbb tudassa velem.

- Rendben. De mit jelent az, hogy növendék?

- Új és még kicsi.

Az öreg Egucsi meglepődött.

- Nem szokott hozzá és bizony fél. Azt mondta, jó volna, ha egy másik lánnyal ketten együtt lennének, én viszont azt hiszem, hogy ez a kedves vendégnek nemigen tetszene.

- Ketten? Nekem teljesen mindegy. De mi ebben a félelmetes, hiszen úgyszem tud semmiről, olyan mélyen alszik, akár egy hulla.

- Hát bizony. Még nem szokta meg, így aztán csak finoman simogassa őt, kérem.

- Nem teszek én semmi rosszat.

- Tudom én azt.

Növendék? - mormogta magában az öreg Egucsi. - Hogy micsoda dolgok vannak!

Az asszony, mint ahogy máskor is történt, kinyitotta a cédrusfa ajtót és bekukucskált rajta:

- Már alszik, parancsoljon! - Azzal kiment a szobából. Az öregember egyedül maradt, megivott még egy csésze zöld teát, majd lefeküdt, fejét megtámasztva. Ekkor a hűvös hiábalóság érzése kerítette hatalmába. Nagy nehezen felállt, halkán kinyitotta a cédrusfa ajtót, és körbenézett ebben a sötétbibor titokszobában.

- Még kicsi. - Ennek a kislánynak valójában az arca volt kicsi. Hajának egy része kibontva terült szét arcának egyik oldalán, mintha most oldották volna meg hátul összefogott farkocsát, a másik orcáján egyik tenyere pihent, mely ajkát érintette, s ettől még kisebbnek látszott az arca. Ez az ártatlan kislány mélyen aludt. Ujjait ki-

* A regény első része a *Nagyvilág* 2012. júliusi számában olvasható.

nyújtotta, ezekkel és a bal tenyere szélével könnyedén érintette a szeme környékét, néhány ujját az orrától az ajkáig pihent. Hosszú középső ujját még az álla alá is elérte. A jobb keze a vattapaplan hajtókáján hevert, ujjait kecsesen tartotta. Éjszakai smink egyáltalán nem volt rajta. De úgy tűnt fel, hogy még nappalra sem használ semmiféle kozmetikumot.

Az öreg Egucsi az oldalára fordult. Vigyázott, nehogy hozzáérjen a kislányhoz. De az meg se mozdult. Az öregembert elborította a lány testének melegsége, amely azonban egészen más volt, mint az elektromos takaróé. Egy kis vadállat melegségére emlékeztetett. Talán hajának és testének illata miatt volt ilyen érzése, de nem csak emiatt.

- Tizenhat éves lehet - mormogta Egucsi. Csak amikor harmadszor jött el ebbe a házba, akkor értette meg, hogy azok az öreg urak, akik ide járnak, a nőket már nem nőként értékelik, hanem a nyugodtan alvó lányokat a múltó élet örömei utáni vágy, a pillanatnyi vigasz miatt keresik fel. Mint talán a többi öreg úr, titokban abban reménykedett, hogy az elaltatott lány mellett ő maga is örökre elalszik majd. A lányok ifjú testében lehet valami szomorúság, ami az öregemberekben a halál érzését hívja elő. Nem, Egucsi az ide járó öreg uraknál jóval érzékenyebb, azok többnyire a fiatalságot akarják kiszippantani az elaltatott lányokból.

A párna alatt most is ott volt a két fehér tablettát, az altató. Az öreg Egucsi megfogta, nézegette őket, de semmiféle írást nem talált rajtuk, így aztán nem tudta, mi a neve ennek az orvosságnak. „Biztos, hogy a lányok nem ezt a tablettát, vagy injekciót kapják”, gondolta. Ha legközelebb eljön, akkor a ház asszonyától ugyanolyan altatót fog kérni, mint amit a lányok kapnak. Valószínű, hogy nem adnak neki belőle, de ha mégis, akkor ő is úgy fog aludni, mint aki már nem is él. Legyőzhetetlenül csábító érzés volt az öregember számára, hogy úgy aludjon el az elaltatott lánnyal, mintha meghalt volna.

„Úgy aludni, mintha az ember meghalt volna”, ezekről a szavakról Egucsinak egy nő jutott az eszébe. Három évvel ezelőtt tavasszal történt, hogy a nővel Kóbéban elment egy szállodába. Egy éjszakai bárba jöttek el éjjel után. Aztán a szobájukban whiskyt ittak mind a ketten. A nő körülbelül ugyanannyit, mint Egucsi. Az öregember felvette a szállodai könnyű kimonót, a nőt viszont nem találták, így ő alsóingben maradt. Egucsi átölelte a nő nyakát, gyöngéden megsimogatta a hátát, miközben a nő ezt mondta:

- Na, én ebben nem tudok aludni! - Azzal levette magáról mindazt, ami rajta volt, majd a tükör előtti szék alá dobta.

Az öregember kissé meglepődött, de azt gondolta, hogy a nőnek nem volt még dolga fehér emberrel. A nő azonban meglepően csöndes volt. Egucsi így szólt hozzá:

- Most vagy először...?

- Ravasz! Egucsi úr, maga ravasz! - mondta a nő kétszer is, bár különben elég csöndes volt.

Az ital megtette hatását az öregemberre, és rögtön elaludt. Másnap reggel Egucsi a nő mozgolódására ébredt. A tükör előtt a haját rendezgette.

- Ilyen korán?

- Nekem gyerekeim vannak.

- Gyerekeid?

- Igen, kettő. Még kicsik.

A nő sietett, és amikor elment, Egucsi még nem kelt fel. Kivételesnek tartotta, hogy egy ilyen karcsú, apró testű nő két gyereknek is életet adott már. Soha nem gondolta volna a teste alapján. A szoptatás egyáltalán nem látszott a mellén.

Amikor Egucsi kinyitotta a bőröndjét, hogy új fehér inget vegyen elő, a bőrönd belsejében gyönyörű rendet talált. Tíznapos utazása közben a szennyes ruháit csomókba gyúrta a bőrönd mélyén és összekeverte a tiszta holmikkal, a Kóbéban vásárolt és az útja során kapott ajándékokat bedobálta és rendetlenül beprézelte a csomagjába, úgyhogy még be sem tudta csukni. A teteje nyitva volt, és amíg az öregember cigarettázott, a nő észrevehette, micsoda rendtelenség van a bőrönd belsejében. De akárhogy is, miért döntött úgy, hogy rendet csinál? S mikor csinált rendet? A már viselt fehérneműk is példásan össze voltak hajtva, egész biztos, hogy nem mindegyik női kéz képes ezt megcsinálni ilyen rövid idő alatt. Lehet, hogy előző este, amikor Egucsi már elaludt, a nő pedig nem volt álmos, felkelt és rendet csinált a férfi bőröndjében?

- Nahát! - bámult az öregember az ügyesen összerendezett bőrönd belsejébe. - Mégis, miért csinálta?

Másnap estefelé, ahogy megbeszélték, találkoztak egy japán étteremben, ahol a nő kimonóba öltözve jelent meg.

- Szoktál kimonót viselni?

- Igen, néha szoktam hordani... Nem áll jól? - A nő zavartan mosolygott. - Délben egy barátnőm telefonált, és rettenetesen meglepődött. Azt mondta, hogy ezt nem várta volna tőlem.

- Elfecsegted?

- Aha. Nem is akartam eltitkolni.

Elementek sétálni, az öreg Egucsi kimonóanyagot és obit, azaz díszes övet vásárolt a nőnek, aztán visszamentek a szállodába. Az ablakon keresztül látni lehetett a kikötőbe érkező hajók fényeit. Egucsi az ablak előtt állva csókolózni kezdett a nővel, de közben becsukta a spalettákat és behúzta a függönyt. A tegnapi esti whiskysüvegre nézett, erre a nő megcsóválta a fejét. Meg akarta tartani a kontrollt maga felett. Hamar mély álomba merült. Másnap reggel, amikor kinyitotta a szemét, Egucsi már felkelt.

- Úgy aludtam, akár egy hulla. Teljesen úgy, akár egy hulla.

Úgy feküdt ott nyitott szemmel, hogy meg se mozdult. A szeme nedves volt, olyan, mintha vízzel mosták volna.

A nő tudta, hogy Egucsi aznap visszautazik Tokióba. A nő férjét egy külföldi cégtől Kóbéba helyezték, ekkor házasodtak össze, és vagy két éve áthelyezték Szingapúrba. Egy hónap múlva érkezik vissza Kóbéba, hogy meglátogassa a feleségét és a gyerekeit. Ezt a nő az előző este mesélte el neki. Egucsinak előtte sejtelve sem volt arról, hogy ez a fiatal nő férjénél van, ráadásul egy külföldi felesége. Olyan könnyedén sikerült elcsábítania az éjszakai bárból. Amikor az öreg Egucsi csak úgy véletlenül benézett ebbe az éjszakai bárba, a szomszéd asztalnál két európai férfit

és négy japán hölgyre lett figyelmes. Közülük egy középkorú nőt Egucsi arcáról ismert már valahonnan, ezért odaköszönt neki. Valószínűleg kísérőként jött ide. Miután a két férfi elment táncolni, megkérdezte Egucsit, hogy van-e kedve egy fiatal nővel táncolni. Egucsi a második szám kellős közepén azt javasolta, hogy lépjenek le. A fiatal nő, úgy tűnt fel, kedvelte a kalandokat. Ezért egy percig sem tétovázott, és elment vele a szállodába, de mikor felmentek a hotelszobába, Egucsi kissé kényelmetlenül kezdte érezni magát.

Így történt, hogy Egucsinak egy férjes asszonnyal lett viszonya, ráadásul olyan japán nővel, akinek a férje külföldön dolgozik. A nő a kis gyerekeit éjszakára dadusra, vagy gyerekszóra hagyta, s mivel nem látszott rajta, hogy mint férjes asszonynak különösebb lelkiismeret-furdalása volna, Egucsi sem érzett erős megbánást, bár legbelül, mint akinek a bőrét nyúzzák, igencsak kínlódott. De az az öröm, amikor a nő azt mondta, hogy úgy aludt, akár egy hulla, a fiatalság muzsikájaként maradt meg benne. Egucsi hatvannégy éves volt akkor, a nő talán huszonhat körül lehetett. Az öregember valahogy úgy érezte, hogy ő az utolsó fiatal nő az életében.

Alig két éjszakát, valójában csak egyet töltöttek együtt, de az a nő, aki úgy aludt, akár egy hulla, Egucsi számára örökre feledhetetlen maradt. A nő levelet is küldött neki, amelyben azt írta, hogy szívesen találkozna vele, ha újra ellátogat Kóbe környékére. Körülbelül egy hónap múlva azt írta neki, hogy a férje hazajött, de ennek ellenére is szívesen találkozna vele. Egy jó hónappal később kapott tőle egy hasonló tartalmú levelet. De attól kezdve megszakadt minden kapcsolat.

- Hahaha! Biztos terhes lett! A harmadik gyereket várja... Csak erről lehet szó - mormogta magában három évvel később az öreg Egucsi egy olyan kislány mellett, aki úgy aludt, akár egy hulla, miközben az a bizonyos nő jutott az eszébe. Mostanáig soha nem gondolt arra az esetre. Egucsi furcsának találta, hogy miért tört fel belőle most ez hirtelen, de abban biztos volt, hogy a dolog így történt. Minden bizonnyal azért szüntek meg a hírek, mert a nő terhes lett. Vajon így történhetett? Ekkor mosoly jelent meg Egucsi arcán. A férje hazajött Szingapúrból, a nő pedig terhes lett, ezáltal a nő megtisztult attól az erkölcstelen kapcsolattól, amely Egucsihoz fűzte. Ettől a gondolattól megkönnyebbült az öregember szíve. Ugyanakkor lágy melegség töltötte el, amikor képzeletében megjelent előtte a nő teste. De ezt szexuális gerjedelem nem kísérte. Nyúlánk termete, feszes bőre, telt idomai miatt Egucsi a fiatal nők jelképének érezte. A terhesség Egucsi hirtelen elképzelése volt, de pontos realitásában nem kételkedett.

- Szeret engem, Egucsi úr? - kérdezte tőle a nő a szállodában.
- Szeretlek - válaszolta Egucsi. - Minden nő ezt kérdezi.
- De mégis... - erősködött a nő, tovább azonban nem folytatta.
- Azt nem kérdezed, hogy midet szeretem? - tréfálkozott az öregember.
- Á, nem! Hagyjuk!

Amikor a nő aziránt érdeklődött, hogy szereti-e, akkor teljesen biztos volt benne, hogy szereti. Az öreg Egucsi három év után sem feledkezett meg arról, hogy a nő ezt kérdezte tőle. Vajon három gyerekszülés után is ugyanolyan gyönyörű maradt a teste, mintha sohasem szült volna? Egucsit elfogta a vágy a nő után.

Az öregember eközben valóban megfélekedezett a mellette alvó kislányról, de mégis, a kőbei nő éppen erről a kislányról jutott eszébe. Mivel a kislány egyik könyöke az oldala mellett hevert, a tenyere pedig a nyakán pihent, Egucsi megfogta a csuklóját és betakarta. A lány az elektromos takaró alatt kimelegedett, így aztán kitarazott egészen a lapockájáig. Ártatlan kerek válla olyan közel volt az öreg Egucsi szeméhez, hogy majdnem megérintette. Szerette volna kipróbálni, hogy elfér-e a tenyerében ez a kerek váll, de aztán felhagyott vele. Jól látszottak kitüremkedő lapockái. Egucsi meg akarta simogatni, de ezzel is felhagyott. Ekkor a lány hosszú haját az arcának egyik feléről könnyedén hátrasimította.

Az alvó lány arca rendkívül bájos volt a mennyezeti megvilágításban, ahogy visszatükröződött rajta a szoba négy oldalát takaró sötétbíbor bársonyfüggöny színe. Nem szedte a szemöldökét. A szempillája olyan hosszú és sűrű volt, hogy az ujjai közé foghatta. Alsó ajkának középső része kicsit duzzadtabb volt. Fogai nem látszottak ki.

Egucsi ebben a házban jött rá arra, hogy nincs gyönyörösebb a fiatal lányok ártatlan alvó arcánál. Lehet, hogy ebben rejlik a boldog vigasz ezen a világon? Nincs az a szépség, aki el tudja rejteni a korát, amikor alszik! Mindig elbűvölő egy fiatal alvó lány arca, még ha nem szép is. Vagy talán ebben a házban úgy válogatják ki a lányokat, hogy szépek legyenek, amikor alszanak? Ahogy Egucsi a lány kicsi alvó arcát közelről szemlélte, úgy érezte, hogy eközben folytonos hiábavalóságaival könnyedén kialszik az ő élete. Ha most bevinné az altatóját, akkor azonnal elaludna, és biztosan a jótékony éjszaka áldását nyerné el, de az öregember csak nyugodtan behunyta a szemét. Sajnálta elaludni, mert ez a lány a kőbei nőt juttatta az eszébe, s talán majd valami más emléket is fel fog ébreszteni benne.

Ahogy hirtelen felöltött benne, hogy a kőbei fiatalasszonynak két év után hazajött a férje, Egucsi képzelete rögtön beindult: a nő szerinte azonnal teherbe esett. Ebben olyan nagyon biztos volt, mint a megfellebbezhetetlen valóságban, melytől az öregember nem tudott szabadulni. A születendő gyermekre sem szégyent, sem tisztátalanságot nem jelent, hogy együtt hált ezzel a nővel, gondolta Egucsi. A terhességet és a születést valójában áldásnak érezte. Hiszen a nőben fiatal élet fogant s indult fejlődésnek. Eközben mindez Egucsiiban saját öregségét erősítette meg. De vajon miért adta oda ez a nő olyan engedelmesen neki a testét, miközben semmi nyugtalanság és félelem nem volt benne? Majdnem hetvenéves élete során még soha nem esett meg vele ilyesmi! A nő nem volt se kurva, se kalandvágyó. Egucsi nem érezte vele bűnösebbnek magát, mint ebben a házban, a kétséges módon elaltatott fiatal lányok mellett. Amikor reggel a nő minden köntörfalazás nélkül a kicsi gyerekeihez sietett, a kényelmes ágyból az öreg Egucsi szerető tekintete kísérté. Az öregember azt gondolta, hogy ő lehet az utolsó fiatal nő az életében, és így feledhetetlen maradt a számára, de talán a nő sem felejtí el soha az öreg Egucsit. Egyikőjük sem okozott mély sebet a másiknak, s bár életük folyamán mindvégig titokban tartják a történeteket, egyikőjük sem felejtí el soha a másikat.

De most milyen különös, hogy éppen ez a kislány, ez a „növendék”, ez a „Csipkerózsika” juttatta eszébe a kőbei nőt! Egucsi kinyitotta a szemét. Könnyedén meg-

cirógatta a kislány szempilláját. A lány összevonta szemöldökét, arcát félrehúzta és felnyitotta az ajkait. Nyelvét kidugta, majd kissé visszahúzta, mintha valami folyadékot akart volna megnyalni. Aranyos gödröcske villant elő gyermekien rózsaszín nyelvének közepén. Az öreg Egucsi erős csábítást érzett. Belenézett a lány szájába. Vajon görcsbe rándulna-e ez a kicsi nyelv, ha most fojtogatni kezdené a lány nyakát? Az öregembernek eszébe jutott, hogy valamikor régen találkozott egy gyerek prostituálttal, aki még ennél a kislánynál is fiatalabb volt. Egucsi nem kedvelte különösebben az ilyesmit, de egyszer valaki meghívta vendégségbe, és ott kínálták fel ezt a lehetőséget. Hát az a kislány nyújtogatta kifelé a keskeny, hosszú nyelvét. Olyan vizenyős volt! Egucsit undor fogta el. Kintről dobszó és fuvola csábító hangja hallatszott. Aznap este valami ünnepség lehetett. A kislánynak különösen ferde vágású szeme, makacs arckifejezése volt, látszott rajta, hogy sietni akar és Egucsinak nem is tetszett.

- Ünnepség van - szólalt meg Egucsi. - Szeretnél minél előbb ott lenni?

- Jé! Hogy megértette! Aha! A barátnőmnek már megígértem, és akkor elhívtak, hogy azonnal ide kell jönni.

- Rendben van - húzódott el Egucsi a kislány hűvös, vizenyős nyelvétől. - Menj minél hamarabb... A sántó szentélyben már verik a dobot.

- De kikapok az asszonyságtól!

- Ugyan. Majd megvédelek.

- Tényleg? Ez igaz?

- Hány éves vagy?

- Tizennégy.

A lány egy cseppet sem volt szégyenlős a férfi előtt. Se megalázottnak, se eldobottnak nem érezte magát. Egyszerűen csak figyelmetlen volt. Sietve felöltözött és már rohant is a városi ünnepségre. Egucsi rágyújtott, miközben egy darabig a dob, a fuvola és az utcai árusok hangját hallgatta.

Arra már pontosan nem emlékezett, hogy hány éves volt abban az időben, de még nem lehetett olyan öreg, hogy minden különösebb sajnálkozás nélkül elengedte a kislányt az ünnepségre. A ma éjszakai kislány két-három évvel lehet csak idősebb annál, és sokkal nőiesebb, formásabb. Az óriási különbség kettejük között azonban az, hogy ezt a kislányt úgy elaltatták, hogy soha fel nem ébred. Akármilyen hangosan verik is a dobot az ünnepségen, ő azt meg se hallja.

A fülét hegyezte. A ház mögötti hegy felől könnyű, hideg téli szél fújt át a tájon. A lány kicsiny, nyitott ajkai közül friss meleg levegő áradt az öreg Egucsi arcába. A sötétbíbor bársonyt visszatükröző halovány fény még a lány szájába is bevilágított. Egucsi úgy látta, hogy ennek a kislánynak a nyelve nem olyan vizenyős és hűvös, mint azé a kis prostituálté volt. Még most is erős csábítást érzett. A „Csipkerózsikák” házában először látott olyan kislányt, akinek álmában kilátszott a nyelve. Az öregember ujjaival meg akarta érinteni, de az izgalomtól vér toltul a mellébe, és rossz érzése támadt. Ez azonban most nem változott heves félelem kísérette brutalitássá. Miféle vad kegyetlenséget képes általában egy nőnek okozni egy férfi? A kapcsolata a kőbei feleséggel vagy a tizennégy éves prostituálttal például csupán egy pillanat-

nak számít hosszú élete során, egy villanás, és aztán vége. A feleségével való házassága, lányai nevelése mind olyan jótétemény, amit körülötte mindenki látott, ami hosszú ideig tartott, s amellyel sokáig egybefonódott az élete. Ezalatt a családban a nők életét irányította, vagy a jellemüket formálta, s talán inkább ezt lehet rossznak ítélni. A világ szokásai és rendszerei olyan hatással vannak ránk, hogy gondolataink lebénulnak, és többé nem tudjuk, mi a rossz.

Az biztos, hogy rossz, bűnös cselekedet egy elaltatott lány mellett feküdni. Ha valaki megöli ezt a lányt, akkor ez még jobban szembetűnik. Nem okozna különösebb nehézséget megfojtani, száját, orrát befogni és elvenni tőle a levegőt. De a kislány úgy aludt, hogy nyitva volt a szája, nyelvét gyermeki módon kidugta. Az öreg Egucsi azt képzelte, hogy ha az ujjával benyúl a kislány szájába, akkor – mint kisbaba a mellbimbót, – rögtön szopni kezdi. Egucsi a lány állára helyezte tenyerét, így kényyszerítette, hogy becsukja a száját. De amint elvette onnan a kezét, a kislány ajkai újból kinyíltak. Az öregember elgyönyörködött a lány fiatalságában, igazán szeretnivaló volt, ahogy alvás közben kissé megnyíltak ajkai.

Valószínű, hogy Egucsi azért érezte azt a remegést a mellkasában, mert a lány olyan fiatal volt, de azok az öreg urak, akik titokban felkeresték a „Csipkerózsikák” házat, magányukban nem csak tovatűnt fiatalságukat sajnálták, biztos voltak olyanok is közöttük – gondolta Egucsi –, akik az életük során elkövetett bűneiket szerették volna elfelejteni. Az öreg Kiga, aki megmutatta Egucsinak ezt a házat, persze nem mesélte el neki más látogatók titkait. De talán nem is járhatott ide olyan sok vendég. És ezek az öreg urak az életük során sikeres emberek voltak, nincs közöttük egy lecsúszott alak sem. Ráadásul úgy lettek sikeres emberek, hogy bűnt követtek el, és úgy őrizték meg sikereiket, hogy tovább halmozták bűneiket. Nem ismerték a lelki nyugalmat, és főleg a kudarcától félték. Amikor ezek az öreg urak az elaltatott fiatal lányok meztelen testéhez érnek, mellkasukból nemcsak a közelgő halál miatt érzett félelem tör fel, hanem talán az elvesztett tavasz iránti kínzó szomorúság is. Lehet, hogy megbánást éreznek az általuk elkövetett bűnök miatt, de fájhat nekik a családjukat ért szerencsétlenség, ami persze sikeres embereknél is megtörténhet. Ezek az öreg urak hiába könnyörögnek Buddhához térden állva. Szorosan magukhoz ölelik a meztelen gyönyörű nőket, hűvös könnyeket hullatnak, sokáig zokognak, kiáltoznak, miközben a lányok erről mit sem tudnak és soha nem nyitják ki a szemüket. Az öreg urak pedig nem szégyenkeznek, és még az önbecsülésük sem csorbul. Teljesen szabadon panaszkodnak, szabadon mondják el bánatukat. Végül is ilyen értelemben a „Csipkerózsikák” talán Buddhát jelentik a számukra. Az élő Buddhát! A lányok hamvas bőre és illata nyugalmat ad, megbocsátást nyújt az öreg uraknak.

Az öreg Egucsi nyugodtan lehunyta a szemét, miközben ilyen gondolatok kavartak benne. Egy kicsit furcsa, hogy éppen ma éjjel, az eddig látott három „Csipkerózsika” közül a leggyermekibb, a legtapasztalatlanabb kislány váltott ki belőle váratlanul ilyen gondolatokat! Az öregember szorosan magához ölelte a lányt. Mostanáig nem nagyon érintette meg. Az volt az érzése, mintha a lány a saját testébe olvadna. A lánynak nem volt ereje tiltakozni. Szánalmasan sovány volt. Bár mély álomba merült, talán mégis érzett valamit Egucsiból, mert nyitott

ajkait becsukta. Kiugró medencecsontja fájdalmasan fúródott bele az öregember testébe.

„Vajon hogyan alakul majd az élete ennek a kislánynak? Bár valószínű, hogy nem tesz szert különleges sikerre és karrierre, mégis jó volna, ha nyugodt élete lenne”, gondolta Egucsi. Ha ebben a házban mostantól fogva megnyugtatja és megmenti bűneiktől az öreg urakat, elnyeri elkövetkezendő boldogságát, ahogy a régi legendák tartják: ezek a lányok valamennyire Buddhát személyesítik meg. Hiszen vannak olyan elbeszélések, amelyek szerint a kéjnők és prostituáltak Buddha alakváltozatai voltak.

Miközben az öreg Egucsi a kislány hajfürtjét morzsolgatta könnyedén, azzal nyugtatta meg magát, hogy megbánta régi bűneit, erkölcstelen tetteit. Lelki szemei előtt azonban ekkor múltbeli asszonyok jelentek meg. Kellemes emlékek voltak, s nem számított, mennyi ideig tartott a viszonyuk, hogy szép arcú volt-e a nő, vagy csúnya, okos vagy buta, jó avagy rossz. Olyanok voltak, mint például a kóbei feleség, aki azt mondta:

- Úgy aludtam, akár egy hulla. Teljesen úgy, akár egy hulla.

Öntudatlan gyönyörtől eszüket vesztett nők voltak, akik magukról megfeledkezve érzékenyen válaszoltak Egucsi simogatásaira. Ez a női szerelem mélysége vagy sekélysege helyett talán inkább a női test sajátosságaiból fakadt. „Vajon milyen nő lesz ebből a kislányból, ha nemsokára megérik”, gondolta Egucsi, miközben a lányt ölelő keze végigsimította a kicsiny hátat. Ezt azonban aligha fogja megtudni. Amikor előzőleg ebben a házban volt és az igézően szép lány mellett töltötte az éjszakát, Egucsi hatvanhét éves múltjában kutakodva az emberi szexualitás határtalanságáról és mélységéről és megvalósulási formáiról töprengett, s ekközben arra gondolt, hogy ő maga milyen gyenge is lett öregségére. Most pedig meglehetősen furcsa, hogy ez a kislány ma éjjel élénken újból megjelenítette számára az ő szexuális múltját. Az öregember a kislány csukott ajkaihoz nyomta az ajkait. Nem érzett semmilyen ízt. Az ajkak szárazak voltak. Jó érzés volt, hogy nincs semmilyen ízük. Lehet, hogy Egucsi többé soha nem fog találkozni ezzel a lánnyal. Könnyen meglehet, hogy mire a szex ízlelgetésében elmerülve mozognak majd ennek a kislánynak az ajkai, addigra Egucsi már halott lesz. És ez egyáltalán nem szomorú. Az öregember a kislány szájától elhúzta az ajkait, majd a száját a lány szemöldökéhez, szempilláihoz érintette. Talán csiklandozhatta a lányt, mert arcát elfordította, homlokát Egucsi szeméhez nyomta. Erre az öregember még erősebben behunyta a szemét.

Szemhéja mögött egymás után jelentek meg és tűntek el a különböző emlékképek. Majd ezek az emlékek valamiféle formát vettek fel. Aranyszínű nyílvevesszők röppentek feléje, s közvetlen mellette suhantak el. A hegyükre sötétlila jácintot tűztek. És a nyilak végére különböző színű orchideákat erősítettek. Gyönyörűek voltak! De a nyilak oly gyorsan szálltak, hogy Egucsi attól tartott: lehullanak róluk a virágok. „Furcsa, hogy nem esnek le”, gondolta az öregember és kinyitotta a szemét.

Még nem vette be a párnája alatt lévő altatót. A gyógyszerek mellett hevert a karórája, ránézett, fél egy is elmúlt már. Kezébe vette a két tablettát, ma éjszaka nem kólintotta fejbe az öregségi rosszkedv és magány, ezért nem akart még elaludni. A lány nyugodtan aludt. Egy cseppnyi szenvedés sem látszott rajta, vajon milyen

gyógyszert adtak be neki, vagy esetleg egy injekciót kapott? Óriási adag altató lehetett, vagy talán valami könnyű mérge, egyszer Egucsi is szeretne volna kipróbálni. Csöndesen kibújt az ágyból, kiment a sötétbíbor színű szobából a szomszédos szobába. Megnyomta a ház asszonyához szóló csengőt, mert olyan orvosságot szeretett volna kérni, mint amelyet a kislány bevett. De hiába csöngetett, a benti és a kinti hideget az éles hang megsokszorozta. Egucsi félt hosszan csengetni éjjel ebben a titokzatos házban. A talaj meleg volt, de a télben a falevelek már az ágakon összezsugorodtak, s a korábbi szél által lesodort levelek zizegését hallotta a kertben. Ma éjjel a sziklafalhoz verődő hullámok is megnyugodtak. Seholy senki a némaságban, olyan volt ez a ház, mint egy kísértetkastély, az öreg Egucsi válla beleremegett. Csak egy hálóköntös volt rajta.

Visszament a rejtélyes szobába, a kislány kipirult arccal aludt. Az elektromos takaró alacsony hőfokra volt állítva, így inkább fiatalosága fűthette a lányt. Az öregember mellébújt, saját hidegségét szeretne volna felmelegíteni. A lány forró keble megemelkedett, széttárt lábbal hevert a tatamin.

- Meg fogsz fájni - szólalt meg az öreg Egucsi, érezte, milyen nagy különbség van közöttük. Milyen jó lett volna ezt a forróvérű kislányt beleolvasztani a tulajdon testébe!

Másnap reggel, miközben a ház asszonya a boy által hozott reggelit felszolgáltatta Egucsinak, az öregember megkérdezte:

- Tegnap este nem hallottad, amikor csengettem? Szerettem volna kérni egy ugyanolyan altatót, mint amit a lány kapott. Ki akartam próbálni, milyen úgy aludni, ahogy ő alszik.

- Ez tilos! Először is veszélyes az idős vendégeinknek.

- Nem kell félni, erős szívem van. De azt sem sajnálnám, ha örökre elaludnék.

- Harmadszor van itt nálunk még csak a kedves vendég, de ahhoz képest már annyi sok külön kívánsága volt...

- Melyik a legnagyobb kívánság ebben a házban, amit meg lehet kapni?

Az asszony szigorúan összehúzta a szemöldökét, és halvány mosollyal az arcán az öreg Egucsira nézett.

Negyedik fejezet

Sötét, téli hideg reggel volt, aztán hűvös eső szemerkélt, de estére kitisztult az ég. Amikor azonban Egucsi átlépte a „Csipkerózsikák” házának kapuját, már havas eső esett. Mindig ugyanaz az asszony várta, lopva kinyitotta az ajtót, aztán kulccsal bezárta maguk mögött. Az asszony lábnyomát megvilágította a kezében hordott lámpa halovány fénye, miközben az esőcseppek között Egucsi valami fehérre is figyelte. A fehér, puha hópihéek csak itt-ott tűntek fel. A bejárati előtérhez vezető ösvény köveire hullva azonnal elolvadtak.

- Tessék vigyázni, a kövek csúszósak! - mondta az asszony, miközben ernyőt tartott az öregember feje fölé, másik kezét pedig Egucsi keze felé nyújtotta. Az öreg-

ember a kesztyűjén keresztül érezte a középkorú nő kezének kellemetlen csúszós nyúlóságát.

- Minden rendben van, majd magam... - szabadította ki a kezét Egucsi. - Még nem vagyok olyan öreg, hogy vezetni kelljen!

- Csak mert csúszósak a kövek - magyarázkodott az asszony. A kövekre hullott törpejuharleveleket még nem söpörték össze, színük megfakult, nedvesen csillogtak az esőben.

- Olyan aggastyánok járnak ide, olyan félkarú, féllábú nyomorékok, hogy fogni kell a kezüket, vagy be kell cipelni őket a házba? - kérdezte az öreg Egucsi.

- Nem szabad más vendégek iránt kérdezősködni.

- De hamarosan itt a tél, és az ilyen öregembereknek ez elég veszélyes. Mi van akkor, ha agyvérzést vagy infarktust kapnak?

- Ha ilyesmi történik, akkor nekünk végünk van. Viszont a vendégnek talán ez lenne a legszebb halál - felelte az asszony közönyösen.

- Azt nem úsznád meg egykönnyen!

- Az biztos! - Az asszonynak egy arcizma se rezdült.

Az emeleti szobában minden úgy volt, mint azelőtt. Csak a tokonomában, vagyis a díszes falmélyedésben a pirosló törpejuharfákat és a hegyi falut ábrázoló reprodukció helyett most egy havas táj képe függött. Persze egészen biztosan ez is reprodukció volt.

Az asszony ügyes kézmozdulatokkal töltött a finom zöld teából, miközben így szólt:

- Hát, mindig aznap este telefonál a kedves vendég! Az előző három lány talán nem volt kedvére való?

- Dehogynem! Tetszett mind a három, talán túlságosan is... Ez biztos!

- Nagyon jó lenne, ha két-három nappal előtte megtelefonálná, hogy melyik kislányra esett a választása. Csapodár egy személy maga!

- Még hogy csapodár! Alvó lányokkal? Fogalmuk sincs arról, hogy ki a partnerük! Nekik aztán teljesen mindegy, hogy kivel vannak!

- Ugyan már, akárhogy is alszik, mindegyik élő női test!

- Vannak olyan kislányok, akik megkérdezik, hogy milyen volt az éjszakai öreg vendég?

- Meg van tiltva nekik, hogy ilyeneket kérdezenek. Legyen nyugodt a kedves vendég, ez tilos ebben a házban!

- Úgy rémlik, mintha azt mondtad volna, hogy zaklatásnak számít, ha egy bizonyos kislány iránt fejezi ki a hódolatát az ember. Emlékszel, hogy korábban beszéltél már arról, hogy mit jelent a csapodárság ebben a házban? Akkor azt mondtad nekem, amit ma éjjel én mondok. Ma éjszaka viszont épp az ellenkezőjét állítod! Furcsa! Te is éppolyan nő vagy, mint a többi...

Erre gúnyos mosoly jelent meg az asszony keskeny szája szélén:

- Sok nő sírt maga után, amikor fiatal volt!

Az öreg Egucsi meglepődött az asszony szokatlan fordulatán:

- Miket nem beszélsz! Még tréfának is rossz!
- Teljesen félreértett! Az ellenkezőjét gondoltam!
- Ha olyan volnék, mint amilyennek mondasz, akkor el se jönnék egy ilyen házba. Ide olyan öreg urak jönnek, akik tele vannak együttérzéssel a nők iránt. Akárhogy is sajnálják, akárhogy is küzdenek érte, ezek az öreg urak már soha többé nem kapják vissza azt, ami elmúlt.

- Szóval így gondolja? - szólt rezzenéstelen arccal az asszony.
- A múltkor, amikor itt voltam, már akkor is megkérdeztem, hogy mi az a legnagyobb kívánság, amit az öreg uraknak itt meg lehet kapni?
- Hát... Hogy a lány alszik.
- Lehetne ugyanolyan gyógyszert kapni, mint amelyet a lányok kapnak?
- Bocsánat, de ezt már a múltkor is megmondtam.
- Akkor mi a legrosszabb, amit egy öregember okozhat?
- Ebben a házban nincs semmi rossz! - szólalt meg az asszony, miközben mélyíteni próbálta fiatalos hangját, hogy így is a lelkére tudjon beszélni Egucsinak.

Nincs rossz? - morogta magában az öregember. Eközben az asszony fekete szemének pillantása rászégeződött.

- Ha egy lány nyakát kitekeri, az olyan, mintha egy csecsemőt fojtana meg. Az öreg Egucsi megpróbált viccet csinálni a rossz hangulatból:
- Akkor sem ébred fel, ha megfojtják?
- Szerintem nem.
- Különleges lehetőség kettős szerelmi öngyilkosság¹ elkövetésére.
- Ha magányosnak érzi magát, akkor legyen öngyilkos, de kérem, csakis egyedül!

- És ha túl magányosnak érzem magam ahhoz, hogy öngyilkos legyek?
- Ez elő szokott fordulni az öreg uraknál - jegyezte meg továbbra is nyugodtan az asszony. - Ma este nem ivott egy kis szakét véletlenül? Olyan furá dolgokat mond!
- Még a szakénál is rosszabbat ittam.

Ahogy várható volt, az asszony lopva egy röpke pillantást vetett az öreg Egucsira, de úgy tett, mintha nem tulajdonítana jelentőséget a szavainak:

- Ma éjszaka egy tüzes kislány várja. Olyan hideg az este, éppen a legjobb lesz ez! Melegedjen fel mellette! - mondta az asszony és ezzel eltávozott.

Egucsi kinyitotta a titokszoba ajtaját, még soha ilyen erősen nem érezte a női test édes illatát. A lány a hasán fekvé aludt. Nem horkolt, de álmában szuszogott. Teltkarcsú lánynak látszott. A sötétbíbora fényben pontosan nem lehetett megállapítani, de óriási hajkoronájában volt egy kis vörösesbarna árnyalat. Kövérkés fülén, telt nyakán a bőr vakítóan fehér volt. Valóban tüzesnek látszott, ahogy az asszony mondta. Fürtökkel keretezett arca egyáltalán nem volt piros.

¹ A japán színdarabokban a XVII. századtól kedvelt fordulat volt a kettős szerelmi öngyilkosság. (A ford.)

- Ááá! - tört fel az önkéntelen sóhajtás az öregemberből, amikor az ágyban a lány hátához bújott. Nemcsak tüzes volt ez a lány, de sikamlós teste szinte mágnesként vonzotta. Az illatát bőrének nedves csúszóssága okozta. Az öreg Egucsi gyorsan lehunyta a szemét és meg se moccant. A lány sem mozdult. Buja csípője volt. A lányból áradó forróság az öregembert is felmelegítette, szinte bepólyálta. A lánynak telt mellei voltak, mellbimbói nem különösebben magasodtak ki, meglepően kicsiknek látszottak. Eszébe jutott, amit előzőleg a ház asszonya a „megfojtásról” mondott, s szinte remegett a csábítástól, hogy egy ilyen csodálatos bőrű lányt megfojthasson. Vajon milyen szaga lenne a lány testének, ha megfojtaná? Hogy megszabaduljon ettől az undortól, Egucsi szándékosan elképzelt: milyen esetlen lehet ennek a lánynak a járása napközben. Ez egy kicsit megnyugtatta. De vajon mit nevezhetünk esetlennek egy ilyen lány járásában? A jó alak elsősorban azt jelenti, hogy jó lába van. Egy hatvanhét éves öregembernek mit számít, hogy az a nő, akivel csupán egy éjszakát tölt együtt, okos-e vagy buta, magas műveltségű vagy műveletlen? Ma csak egy dolog marad számára: megérinteni a lány testét! Az elaltatott lánynak ráadásul fogalma sincs arról, hogy aznap éjjel a randa öreg Egucsi tapogatja. És másnap se fogja tudni. Tényleg játékszer lenne ez a lány, vagy inkább áldozat? Az öreg Egucsi még csak negyedszer jött el ebbe a házba, de ma éjszaka különösképpen úgy érezte, hogy minél többször alszik itt, annál inkább érzéketlenné válik a lelke.

Vajon a ma éjszakai lány is beletörődött már ennek a háznak a szokásaiba? Úgy megszokta már a száználmas öreg urakat, hogy meg se moccant, amikor Egucsi simogatni kezdte. A hibát is megszokja a világ, egy idő után az emberek egészen természetesnek tekintik. A világon mindenféle bűnt és erkölcstelenséget homály takar. Egucsi azonban kicsit más, mint a többi öreg úr, aki eljár ebbe a házba. Helyesebben: gyökeresen különbözik tőlük. Az öreg Kiga, aki először beszélt az idős Egucsinak erről a házról, azt hitte, hogy ő is ugyanolyan, mint a többiek, a nagy különbséget, hogy Egucsi még férfi, nem tudta. Valószínű, hogy Egucsi ezért nem érzi át olyan élesen a házba járó többi öreg úr igazi szomorúságát és örömét, száználmás és magányát. Ami Egucsit illeti, neki igazán nem fontos, hogy a lányt olyan mélyen altassák el, hogy ne lehessen felébreszteni.

Amikor második alkalommal töltötte ebben a házban az éjszakát azzal az elbűvölő lánnyal, majdnem megtörte a tilalmat, de aztán megfékezte magát, mikor meglepődve észrevette, hogy egy szűz lánnyal van dolga. Azóta tiszteletben tartja a ház tilalmát, vagyis felesküszik arra, hogy vigyáz a „Csipkerózsikák” nyugalma. Felesküszik arra is, hogy nem rombolja le az öreg urak titkait. Mégis, miért van az a különös szokás, hogy ebbe a házba csak szűz lányokat hívnak? Ezt így kívánják meg tőlük az öreg urak? Egucsi ostobaságnak tartotta az egészséget, de azért szerette volna megtudni.

A ma éjszakai lánnyal kapcsolatban azonban kételyei voltak. Az öreg Egucsi nem hitte, hogy szűz. Az öregember felült, mellét a lány vállának támasztotta és hosszan figyelte az arcát. Ahogy az alakja, úgy a lány arca sem volt arányos. De az elképzeltkéhez képest arca érintetlennek mutatta. Tömpe volt az orra, orrnyerge kissé szé-

les. Orcája telt és kerek. Hajtövének rajzolata a Fudzsi hegy formájára emlékeztetett. Rövid szemöldöke sűrű, átlagos rajzolatú volt.

- De édes! - mormogta az öregember, miközben arcát a lány arcához érintette. Az arca is nedves volt. Valószínű, hogy a lánynak nehéz volt a ránehezedő súly, ezért elfordult az öregembertől. Egucsi hátrébb húzódott.

Egy darabig behunyt szemmel feküdt. Sűrű illat szállt felé a lány testéből. Azt mondják, semmi a világon nem hívja elő jobban az illatoknál a múlt emlékeit, s ezek közül is talán az erős édes illatnak van ilyen hatása. Megint csak a csecsemőtej szaga jutott az eszébe. Bár a két illat különbözik egymástól, talán mégis mindkettő döntőnek számít az emberek számára. Régi időktől fogva az öregek az örök fiatalság varázsszerét a fiatal lányok által kibocsátott kellemes illatból próbálták kivonni. Ennek a lánynak az illatát azonban nem lehetett varázsszerű illatnak nevezni. Ha az öreg Egucsi megtenné ezzel a lánnyal azt, ami ennek a háznak a tilalma, akkor az a szag borzasztó és elviselhetetlen lenne. Az efféle gondolatok azonban valószínűleg inkább azt jelentik, hogy már Egucsi is megöregedett. Az emberi élet eredetének is ugyanilyen vérszaggal átítatott erős illata van, mint ennek a lánynak. Olyan lány ő, aki könnyen teherbe esik. Bármennyire mélyen elaltatták is, az élettani folyamatok azonban tovább működnek, és másnap reggel fel fog ébredni. Ha mégis teherbe esne, a lány semmit se fog tudni erről. Mi volna, ha az öreg Egucsi hatvanhét évesen most egy gyereket hagyyna maga után? A férfit a női test csábítja a „pokolra”.

De ezek a lányok minden védelemtől meg vannak fosztva. Az öreg vendégek kedvéért, a száználmas öregemberek miatt! Még egy árva cérnaszál sincs rajtuk és soha nem nyitják ki a szemüket! Egucsit el is fogta a szégyen, belesajdult a szíve, és még ő is meglepődött ezen a gondolaton, amelyet magában mormogott: „Az öregnek halál, a fiatalnak szerelem, halál egyszer, szerelem akárhányszor.” Váratlan gondolat volt, s mégis megnyugtatta Egucsit. Eredetileg nem volt valami gőgös természetű. Kintről alig hallhatóan behallatszott a havas eső suhogása. Elhalt a tenger morajlása is. Az öregember képzeletében ekkor megjelent a sötét és határtalan tenger, melynek vizébe egyre csak hull a havas eső. Egy óriás ragadozó madár, olyan, mint egy sas, egy véres valamit tartva a csőrében, köröz egészen közel a fekete hullámok felett. Lehet, hogy egy emberi csecsemő? Nem, egyáltalán nem valószínű. Ilyesmi talán csak az emberi romlottság képzeletében lehet. Egucsi könnyedén megrázta a fejét, amely a párnán nyugodott, és elkergette a látomást.

- Nahát milyen meleg van! - mondta az öreg Egucsi. Nem csak az elektromos takaró miatt. A lány lehúzta magáról a takarót, pazar teste megmutatkozott, félig feltűnt telt melle, amely alig magasodott ki. Fehér bőrén halványan verődött vissza a sötétbibor bársony színe. Miközben az öregember a gyönyörű mellet csodálta, egyik ujjhegyével végigsimította a lány hajtövének Fudzsi hegy formájú rajzolatát. Mivel a lány továbbra is hanyatt feküdt, nyugodtan, kimérten vette a levegőt. Vajon milyen fogak lehetnek egy ilyen parányi szájbán? Egucsi óvatosan egy kicsit lejjebb húzta az alsó ajkat. A parányi szájhoz képest nem voltak olyan picik, de azért kicsiknek találta, szép, arányos fogsora volt. Az öregember elengedte az alsó ajkat, a lány pedig úgy hagyta nyitva. Időnként kivillant egy-egy foga. Az öreg Egucsi a rúzsos

ujját beletörölte a lány fülcimpájába, a maradék rúzszt pedig a telt nyakán húzta végig. Igazán aranyos volt a hófehér nyakon alig észrevehetően végighúzódo piros csík.

„Ő is szűz volna?”, gondolta Egucsi. Amikor a második éjszakát töltötte ebben a házban, és felébredt benne a kétely, saját alantasságán is meglepődött, sőt alaposan megbánta, így most nem volt kedve a kíváncsiságra. Szűz-e vagy sem, számára nem volt érdekes. „Nem, természetesen nem így van”, gondolta, miközben az öregember belülről saját gunyoros hangját hallotta.

- Engem nevensz ki, talán az ördög vagy?

- Ördög? Nem ilyen egyszerű a dolog! Magad is tudod, mint sikertelen öngyilkos, hogy mindig felfújod érzelmes vágyaidat!

- Nem, csak megpróbálok úgy gondolkodni, mint a többi, nálamnál száznál-masabb öreg urak.

- Hm. Micsoda erkölcstelen alak! Mások nyakába akarod varrni a saját bűneidet!

- Erkölcstelen alak volnék? Hát legyen! De miért mondjuk a szűz lányt tisztának, aki pedig nem szűz, az tisztátalan? Nekem igazán nem kell szűz lány ebben a házban!

- Hát mert még nem ismered az igazi öregember vágyakozását. Még egyszer be ne tedd ide a lábad! Egy cseppet sem gondolsz arra, hogy micsoda szégyen lenne az öregemberre nézve, ha tízezer közül csak egyetlenegyszer az egyik lány kinyitná a szemét az éjszaka közepén?

Ilyen kérdések és válaszok törtek fel Egucsiból, de persze nem volt biztos benne, hogy itt mindig szűz lányokat aldatnak el. Az öreg Egucsi még csak négy-szer járt ebben a házban, így csupán gyanította, hogy itt minden lány szűz. Vajon az öreg urak kívánják meg ezt?

„Ha mégis kinyitná a szemét”, ez a gondolat ma éjjel különösen izgatta Egucsit. Az elaltatott lányokat hol, hogyan és mekkora erővel lehet felébreszteni úgy, hogy legalább öntudatlanul is kinyissák a szemüket? Semmiképpen sem tudnának aludni, ha például levágnák az egyik karjukat, ha mélyen beleszúr-nának a mellükbe vagy a hasukba!

- Micsoda rossz ember lett belőlem! - dörögte az öreg Egucsi. Nem is kell olyan sok idő ahhoz, hogy Egucsi is olyan gyenge legyen, mint a többi öreg úr, aki eljár ebbe a házba. Kegyetlen gondolatok kavaroztak benne. „Rombold le ezt a házat, s vele együtt öld meg magad!” Mindezt a ma éjszaka elaltatott lány váltotta ki belőle, aki ugyan nem igazi szépség, de nagyon aranyos, s aki feltárta neki hófehér, telt mellét, amellyel így bizalmas közelségbe került. Mintha tótágast állna benne a bűnbánó lélek. A gyáváknak is lehet merszük a bűnbánatra az életük végén! Talán már annyi bátorság sincs benne, mint a legkisebb lányában, akivel a Cubaki-temploznál virágzó kaméliát ment megnézni. Az öreg Egucsi lehunyta a szemét.

A kertben a lépőkövek mentén az alacsonyra nyesett sövénynél két pillangó játszadozott. Elrejtöztek a sövény között, megérintették a leveleket, vidáman incselkedtek. Aztán mind a két pillangó felszállt egy picit, könnyedén táncra per-

dültek, majd a levelek közül megjelent még egy, meg még egy. Miközben arra gondoltam, hogy két párocska repked körbe, megjelent az ötödik pillangó is. Úgy tűnt, talán valami versengés, aztán a sövény közül, egyik a másik után, táncolva emelkedtek fel a magasba, s az egész kertet fehér pillangók rajának tánca népesítette be. De egyik sem szállt magasra. Lenge szellőben szállongtak a szélesen elterülő törpejuhar ágai előtt. A nagy levelek a törpejuharágak végein finoman ringtak a szellő fúvására. A fehér pillangók raja, mint fehér virágmező, egyre nagyobb és nagyobb lett. Vajon milyen kapcsolatban áll ez a látomás a „Csipkerózsikák” házával, ha csak a törpejuharfa környékére gondolunk? A képzeletbeli törpejuharlevelek sárgából vörösbe hajló színben pompáztak, a pillangók rajának fehérségét még ki is emelték. Ennek a háznak a juharfáiról már lehullottak a levelek, bár egy-egy ágon még ott maradt néhány elszáradt, összezsugorodott levél, de közben egyre hullt a havas eső.

Egucsi teljesen megfélekedett arról, hogy kinn milyen hideg lehet a havas esőben. Ekkor értette meg, hogy a képzeletében megjelent fehér pillangók rajának táncát talán a mellette fekvő lány telt fehér melle váltotta ki belőle. Lehet, hogy ez a lány elűzi az öregemberek rossz gondolatait? Az öreg Egucsi kinyitotta a szemét. Elgyönyörködött a dús keblek őszibarackszínű parányi mellbimbóiban. Maga a jószág áradt belőlük. Arcával az egyik mellhez tapadt. Szemhéja mögött egyszerre mindent betöltött a melegség. Az öregember valamilyen jelet szeretett volna hagyni ezen a lányon. Ha lerombolja a háznak a titkát, akkor ez a lány, miután felébred, biztosan nagyon elkeseredik majd. Az öreg Egucsi kiszívta néhány helyen a lány mellét és megremegett.

- Megfagysz - mondta, és betakarta a lányt. A párnája alatt, mint mindig, most is megtalálta a két szem alattót, és egyszerre bevette mind a kettőt. - De nehéz vagy - azzal arcával maga felé fordítva letette a lányt.

Másnap reggel az öreg Egucsit kétszer is keltette a ház asszonya. Először az asszony csak halkán kopogott be a cédrusfa ajtón:

- Uraságod felébredt már? Kilenc óra van!
- Igen, fenn vagyok. Már kelek is! Hideg a másik szoba?
- Kora reggel óta fűtjük a kályhát.
- És a havas eső?
- Már nem esik. Be van borulva.
- Igen?
- Már kész uraságod reggelije.

- Ühüm - felelt határozatlanul az öregember, és félálomban lehunyta a szemét. Azzal a lány pompás meztelen testéhez simult. - Akkor se mennék, ha maga a pokolbeli ördög hívna is!

Még tíz perc sem telt el és az asszony másodszor is ébresztette.

- Kedves vendég! - kopogott be jó hangosan a cédrusfa ajtón. - Megint elaludt? - Mérges volt a hangja.

- Nincs kulcsra zárva az ajtó - válaszolt Egucsi. Az asszony bement. Az öregember kényelmesen feltápáskodott. Az asszony segített neki felöltözni, még

a zokniját is felhúzta, bár Egucsi utálkozott az érintésétől. Amikor kiment a szomszédos szobába, az asszony – ahogy általában – ízletes zöld teával kínálta. Miközben az öreg Egucsi lassan ízlelgetve iszogatta a teáját, az asszony hűvös, kétkedő tekintettel ezt kérdezte:

- Uraságod meg volt elégedve a ma éjszakai kislánnyal?
- Hogyne!
- Nagyon örülök! És szépet is álmodott?
- Álmodni? Nem álmodtam én semmit. Mélyen aludtam. Már rég nem aludtam ilyen jól! - Egucsi egy nagyot ásított. - Még rendesen fel se ébredtem.
- Tegnap alaposan elfáradhatott.
- A kislány miatt lehetett. Gyakran jár ide ez a kislány?
- Az asszony lehorgasztotta a fejét, arcvonásai megkeményedtek.
- Egy kérésem van hozzád - kezdett bele az öreg Egucsi. - A reggeli után nem tudnál adni nekem még egy adag altatót? Nagyon kérlek. Igaz, nem tudom, mikor ébred fel az a kislány...
- Nem szégyelli magát?! - Az asszony sápadt arca földszínű lett, még a válla is megdermedt. - Mit meg nem enged magának! Mindennek megvan a maga határa!
- Határa? - Az öregember el akart mosolyodni, de nem sikerült neki.
- Az asszony azt hitte, hogy Egucsi csinált valamit a kislánnyal, izgatottan felállt és átment a szomszéd szobába.

VIHAR JUDIT fordítása

(A regény folytatása a következő számban.)

KAVABATA JASZUNARI

Csipkerózsikák 3*

Ötödik fejezet

Elmúlt az újév, tengeri vihar tombolt a tél közepén. A szárazföldön még a szél se fújt.

- Isten hozta ilyen hideg téli éjszakán! - fogadta az asszony Egucsit a „Csipkerózsikák” házában, s kinyitotta kulccsal a kaput.

- Hát éppen azért jöttem, mert ilyen hideg van! - mondta az öreg Egucsi. - Egy öregembernek maga a mennyország hirtelen meghalni egy ilyen fagyos éjszakán egy fiatal meztelen test melegsége mellett!

- Micsoda butaságokat mond!

- Öregembernek halál a szomszédja.

Az emeleti szobában a kályha csak úgy árasztotta a meleget. Nem változott semmi, az asszony finom zöld teával kínálta.

- Mi az, huzat van? - szólalt meg Egucsi.

- Tessék? - Az asszony körülnézett. - Nincs huzat.

- Talán egy halott kísértete jutott be a szobába?

Az asszony rándított egyet a vállán, miközben az öregembert figyelte. Arca holsápadt lett.

- Kaphatnék még egy csésze teát? Nem kell a vizet lehűteni hozzá. Öntse csak ki forrón - jegyezte meg Egucsi.

Míg az asszony a kérést teljesítette, hűvösen csak ennyit kérdezett:

- Uraságod hallott már valamit?

- Hm. Hát hogyne!

- Szóval már hallott. És mégis eljött? - Az asszony pontosan értette, hogy Egucsi mindent tud, így nincs értelme eltitkolnia a történeteket, de nem sikerült lepleznie ellenséges arckifejezését. - Megtisztelő a látogatása, de nem lenne jobb, ha mégis hazamenne?

- Úgy jöttem ide, hogy már tudok mindent. Ezzel akkor rendben is volnánk.

- Hahaha! - ördögi kacaj tört fel az asszonyból.

- De miért? Ilyen dolgok megtörténnek. A tél veszélyes az öregek számára... Azért mert hideg van, talán be kéne zárni a házat?

Az asszony egy szót sem szólt.

- Nem tudom, miféle öregemberek járnak ide, ha ez tovább folytatódik és két-három meghal közülük, akkor ezt nem úszod meg!

- Kérem, ezt a tulajdonosnak mondja! Milyen bünt követtem én el? - az asszony arca vérvörös lett.

*A regény első és második része a *Nagyvilág* 2012/7. és 8. számában olvasható.

- Hát persze hogy bűnös! Az éj leple alatt a közeli fürdőházba szállították az öregember holttestét, ugye? Biztos te is segítettél!

Az asszony két kezével a térdébe kapaszkodott, alakja megfeszült:

- Az idős uraság becsülete miatt, kérem.

- Becsülete? Vajon egy halottnak is van becsülete? Ez csak annyi, hogy mit szólnak majd az emberek! Inkább az elhunyt hozzátartozói miatt. Csekélység... A fürdőháznak és ennek a háznak ugyanaz a tulajdonosa?

Az asszony nem válaszolt.

- Itt egy meztelen fiatal lány mellett meghalt egy öregember, és azt hiszem, hogy talán az újságok eddig még nem említették. Ha én lettem volna ez az öregember, boldogság lett volna számomra, ha nem szállítanak el sehová, hanem ott hagynak békében.

- A hatóságok alapos nyomozást indítottak volna, aztán meg a szoba is különleges egy kissé, nem is beszélve arról, hogy milyen súlyos kellemetlenséget okoztunk volna a többi jóhiszemű vendégünknek, akik szívesen járnak ide. Meg a partnereiknek, a kislányoknak is...

- A lány persze aludt és nem tudta, hogy az öregember meghalt. Valószínűleg akkor sem ébredt fel, amikor az idős férfi szenvedett.

- Hát igen... De amikor az idős úr meghalt, a lányt is elszállították, valahol el kellett rejteni. És mégis, valahonnan megtudták, hogy egy nő volt mellette.

- Nahát! A lányt elvitték mellőle? De hát, őszintén szólva, ami itt folyik, az bűncselekmény!

- A lány nem ébred fel attól, hogy meghal mellette egy öregember és kihűl a teste.

- Persze hogy nem.

- A lány egyáltalán nem tudta, hogy meghalt mellette egy öregember? - Ismételte meg a kérdést Egucsi. „Vajon mennyi ideig melegítette testével a mélyen alvó lány a halott öregember kihűlt testét? A lány azt se vette észre, hogy a holttestet elszállították.” - Nem kell félni, nekem a vérnyomásom is, a szívem is rendben van, ha mégis történe velem valami, ne szállítsanak át a fürdőházba, vagy valahová máshová, hanem hagyjanak csak szépen ott a kislány mellett.

- Még mit nem! - szólt közbe izgatottan az asszony. - Nagyon kérem, menjen haza. Uraságod ne mondjon ilyeneket!

- Csak tréfáltam. - Az öreg Egucsi elnevette magát. Úgy volt, ahogy az asszonynak mondta: a hirtelen halál még csak meg se fordult az agyában.

Így aztán arról az öregemberről, aki meghalt ebben a házban, az újság az *elhalálozások* rovatban csak annyit írt, hogy „váratlanul elhunyt”. Amikor Egucsi a temetőben az öreg Kigával találkozott, a részleteket is megtudta, mert Kiga a fülébe súgta:

- Infarktuszban halt meg. De olyan ember, mint amilyen ő, ilyen kétes hírű fürdőházban egyáltalán nem szokott megszállni! Egy másik szállodát szokott kivenni - mesélte az idős Kiga az öreg Egucsinak. Ezért suttogják mindenfelé,

hogy Fukura menedzserigazgató olyan fickó volt, aki a „legszebb halállal” halt meg! De hogy valójában mi történt, arról semmit sem tudnak.

- Nahát!

- Lehet, hogy sokan gyors, „legszebb halálnak” gondolják, de az tény, hogy ez egyáltalán nem volt az, nagyon is sokat szenvedett. Fukura menedzserigazgatóval közeli kapcsolatban voltam, épp ezért végére akartam járni a dolognak. Megpróbáltam minél hamarabb felkutatni a történeteket. De eddig senkinek se meséltem el! Még a hozzátartozói sem tudják! Ugye milyen érdekes volt, amit az újság írt róla?

Az újságban egymás mellett két közlemény jelent meg. Az egyik az örökösei és a felesége nevében. A másikat a cége írta.

- Fukura így nézett ki! - Kiga széles gesztusokkal mutatta Egucsinak, milyen vastag nyaka, hízott mellkasa, óriási pocakja volt. - Jobb lesz, ha te is vigyázol magadra!

- Nekem nincsenek ilyen gondjaim!

- Az biztos, hogy Fukura hatalmas holttestét az éjszaka kellős közepén szállították el a fürdőházba.

Vajon ki szállíthatta el? Persze kocsival vitték... az öreg Egucsinak elszorult a szíve.

- Erről a mostani dologról nem tud senki, de ha megismétlődik valami hasonló eset, akkor annak a háznak sem jószok hosszú életet - súgta oda az öreg Kiga a temetőben Egucsinak.

- Hát bizony - válaszolta neki az öreg Egucsi.

Az asszony ma éjszaka is biztosra vette, hogy Egucsi ismeri ugyan az öreg Fukura esetét, de az apróbb részleteket nem mondta el neki, óvatos volt.

- Az a kislány valóban nem tudott a dologról? - tette fel a kérdést az asszonynak ismét Egucsi.

- Nem tudott róla, de az öregúr nagyon szenvedhetett, mert a lány a nyakától a melléig telis-tele volt karmolásokkal. A lánynak azonban semmiről sem volt tudomása, mert másnap reggel csak annyit jegyzett meg róla, hogy „utálatos nagyapó” volt.

- Utálatos nagyapó? Ez aztán a szenvedés a halál előtt!

- Sebnek nem lehetett nevezni. Helyenként vérszínű foltok, piros duzzanatok...

Az asszony ezek után mindent el akart mesélni az öreg Egucsinak. De az öreg már nem érdekelte. Hisz az elhunyt olyan idős volt, hogy bárhol, bármikor elérhette a hirtelen halál. Talán mégis a szerencsés hirtelen halál adatott meg neki? Egucsi képzeletében különböző képek jelentek meg, amikor arra gondolt: hogyan szállították el a fürdőházba Fukura hatalmas holttestét.

- Jaj, egy vénember holtteste borzasztó látvány! De lehet, hogy mégis a legszebb halál adatott meg neki, és... Nem, biztos, hogy ez az öregember a pokolra jutott!

Az asszony hallgatott.

- Ismerem én azt a kislányt, aki a partnere volt?

- Ezt nem mondhatom meg.

- Nahát!
- A nyakától a melléig telis-tele volt vörös csíkokkal, és amíg ezek a csíkok teljesen el nem múlnak, addig a lány nem is dolgozhat.

- Kérek még egy csésze teát. Szomjas vagyok.

- Rendben. Készíték friss teát.

- Nem jósolok hosszú életet ennek a háznak, ha még egy ilyen baleset történik, még akkor sem, ha sikerül eltussolni. Vagy nem ez a véleményed?

- Azt hiszi? - szólt kimerően az asszony, fejét lehajtotta, miközben kitöltötte a zöld teát. - Uraságod nem gondolja, hogy ma éjszaka a környékről előjön egy kísértet?

- Szeretnék komolyan elbeszélgetni a kísértettel.

- Mit mondana neki?

- A férfiak szomorú öregségéről beszélnek vele.

- Csak tréfából mondtam.

Az öregember belekortyolt a finom zöld teába.

- Értem a tréfát, de bennem is van egy kísértet. És benned is - mondta az öreg Egucsi, és jobb kezével az asszonyra mutatott. - És honnan tudta meg, hogy az az öregember meghalt?

- Furcsa hörgő hangokat hallottam, ezért felmentem az emeletre, hogy megnézzem, mi történt. Nem volt pulzusa, levegőt sem vett már.

- És a lány semmit sem vett észre - ismételte Egucsi.

- Ilyen esetekre számítva úgy altatjuk el a lányt, hogy ne ébredjen fel.

- Ilyen esetekre számítva? Tehát azt sem tudta, hogy az öregember holttestét elszállították?

- Hát persze.

- Szörnyű!

- Mi van ebben szörnyű? Jobb lesz, ha abbahagyja a felesleges fecsegést a kedves vendég, és minél előbb átmege a szomszédos szobába. Találkozott itt olyan elaltatott kislánnyal, akit szörnyűnek lehetne mondani?

- Egy öregembernek talán a lányok fiatalsága valóban szörnyű lehet.

- Miket beszél! - az asszony halványan elmosolyodott, felállt és résnyire nyitotta a szomszédos szobába vezető cédrusfa ajtót. - Már alszanak, várják uraságodat. Tessék! Itt a kulcs. - Azzal a kimonójából kulcsot vett elő és átnyújtotta Egucsinak. - Jaj, el is felejtettem mondani: ma éjszaka ketten lesznek.

- Ketten? - Egucsi elcsodálkozott, arra gondolt, hogy talán a lányok azóta tudomást szereztek az öreg Fukura váratlan haláláról.

- Tessék - azzal az asszony eltávozott.

Amikor Egucsi kinyitotta a cédrusfa ajtót, már nem érzett olyan erős kíváncsiságot és szégyent, mint az első alkalommal, de azért mégis elfogta az izgalom.

- Ő is növendék?

De a korábbi növendékre, a kicsi lányra egyáltalán nem hasonlított, ez a lány igazi vadóc volt. Ez a vadállatias alkatú lány teljesen kiverte Egucsi fejéből az öreg Fukura halálát. A szobában két fekvőhely egymás mellett helyezkedett el,

a bejárathoz közelin feküdt az elaltatott lány. Az elektromos takaró az öregembereknek bizonyára nagyon fontos, a lány teste azonban a hideg téli éjszaka ellenére is tüzes volt, ezért ledobta magáról a paplant, pontosan a melle közepéig volt csak betakarva. Lábát széttárta, karjait vízszintesen kinyújtotta, a „nagy” jelentésű japán írásjegyhez hasonlóan. Hanyatt feküdt. Lilás-feketés színű mellbimbói igazán nagyok voltak. A sötétbíbor színű bársonyfűggönyön megcsillant a mennyezetről jövő fény, a mellbimbók színe azonban e megvilágítástól nem lett szép, de még a kislány bőrének színe sem. Valahogy olyan feketésen ragyogott. Enyhe izzadságszaga volt a lánynak.

- Jé, maga az élet! - mormogta magában Egucsi. Egy ilyen lány még egy hatvanhét éves öregembert is képes életerővel megtölteni! Egucsi nem gondolta azt, hogy ez a lány japán. Úgy tűnt, még tinédzser, a mellei már teltek, de a mellbimbói még nem duzzadtak meg kellően. Nem volt kövér, inkább karcsúnak tűnt az alakja.

- Nahát! - Az öregember kezébe vette a lány kezét, a lánynak hosszú ujjai voltak, de hosszú körmei is. Termete sudárnak tűnt, a modern ízlés szerint. Vajon milyen lehet a hangja és milyen stílusban beszél? Egucsi szerette kedvenc színésznőit hallgatni a rádióban, a tévében, és ha szerepeltek, behunyta a szemét, csak a hangjukra figyelt. Az öregember erős kísértést érzett, hogy ennek az elaltatott lánynak a hangját is meghallhassa. Persze tudta, hogy soha nem beszélgethet vele. Mit is tegyen, hogy a lány álmában megszólaljon? De alváskor gyakran megváltozik a hangunk. Ráadásul a nők helyzettől függően más és más hangon beszélnek, viszont az is lehet, hogy ez a lány mindig csak egyforma hangon szólal meg. Alvási testhelyzete alapján inkább természetesnek látszik a viselkedése.

Az öreg Egucsi leült, és megérintette a lány hosszú körmeit. Micsoda kemény körömök! Vagy csak az egészséges fiatal lányoké ilyen? A körömöktől lefelé az ujjai életerős, élénk színűek voltak. Egucsi csak most vette észre, hogy a lány vékony arany nyakláncot visel. Az öregember elmosolyodott. Ez a lány csak a melle közepéig volt betakarva ezen a hideg éjszakán, mégis a homlokánál, közvetlen a hajtöveknél néhány izzadságcsepp csillogására lett figyelmes. Egucsi zsebkendőt vett elő a zsebéből, és letörölte. Tömény szaga lett a zsebkendőnek. Ezután kitörölte a lány hónalját is. Egy ilyen zsebkendőt nem tehet vissza a zsebébe, ezért összegyűrte és a szoba sarkába hajtotta.

- Hohó, bekented Egucsit! - mormogta az öregember. Természetes dolog, ha valaki festi a száját, de Egucsi számára ez is megmosolyogtató volt, az öregember alaposan szemügyre vette.

- Jé, megoperálták, mert nyúlszája volt?

Az öregember felemelte az eldobott zsebkendőt és letörölte vele a lány ajkát. De sehol sem látszott műtét nyoma. A lány felső ajka felfelé ívelt, s ettől olyan gyönyörű rajzolata volt, mint a Fudzsi hegynek. Ez váratlan lelkesedést váltott ki belőle.

Az öreg Egucsinak hirtelen egy csók jutott az eszébe, amely úgy negyven évvel ezelőtt csattant el. Egucsi a lány előtt állt, a vállát könnyedén megérintette, majd váratlanul az ajkához közelített. A lány hol jobbra, hol balra fordította az arcát:

- Nem, nem, nem teszek ilyet!

- De igen, már megtetted.

- Nem teszek ilyet!

Egucsi megtörölte az ajkát és megmutatta a rúzsos zsebkendőt:

- Nem tetted? Akkor nézd csak!

A lány elvette a zsebkendőt, megnézte, aztán szó nélkül betette a táskájába.

- Én nem teszek ilyet! - A lány lehorgasztotta a fejét, szeme megtelt könnyel, de egy árva szót sem szólt. Azóta soha többet nem találkoztak. „Vajon mit csinált azzal a zsebkendővel az a lány?” Jóval jobban izgatta azonban az, hogy több mint negyven év elmúltával él-e még az a lány.

Amíg az öreg Egucsi nem gyönyörködött az elaltatott kislány felső ajkának a Fudzsi hegyre emlékeztető ívében, addig eszébe se jutott az a réges-régi lány... Ha az elaltatott kislány párnája alá most bedugná a rúzsos zsebkendőjét, és a kislány ébredéskor észrevenné, meg hogy hiányzik a rúzs a szájáról, talán azt hinné, hogy csókot lopott tőle. Persze ebben a házban nyugodtan csókolózhat a vendég. Nem valószínű, hogy ezt tiltanák. Melyik vénember ne tudna csókolózni? Csak itt a lány soha nem fordítja el az arcát, és persze soha nem tud semmiről. Az alvók ajka hűvös és talán nedvesen erotikus is. A halott szeretők ajkai sokkal inkább felébresztik a vágyakat. Eközben Egucsit már nem lelkesítette az sem, hogy ő más, mint az ide járó szájalmas öregurak.

De a ma éjszakai lány különlegesen gyönyörű formájú ajka egészen elbűvölte az öreg Egucsit. „Nem is gondoltam, hogy ilyen szépség létezik!”, azzal kisujjának végével könnyedén megérintette a lány felső ajkát. Micsoda forró bőre volt! Ekkor azonban a lány nyalogatni kezdte az ajkát egészen addig, míg be nem nedvesedett. Egucsi elvette a kisujját.

- Ez a kislány még álmában is tud csókolózni?

Az öregember lágyan megsimogatta a lány haját a füle környékén. Sűrű, vastag szálú haja volt. Egucsi felállt és levetkőzött.

- Akármennyire is egészséges vagy, azért te is megfázhatsz! - azzal a paplan alá dugta a lány karját, majd a melle fölé húzta a takarót. Ezután lefeküdt. A lány odafordult, egyet sóhajtott, mindkét karját kihúzta a paplan alól. És csak úgy könnyedén odébb lökte Egucsit. Hát ez különös volt, úgyhogy az öregember nem tudta abbahagyni a nevetést.

- Hát persze, ez a növendék aztán nem fél semmitől!

A lány úgy el lett altatva, hogy akármi történjék is, nem ébredhet fel, a teste pedig úgy meg volt dermedve, hogy mindent meg lehetett volna tenni vele, de az öreg Egucsi ekkorra már elveszítette azt az energiát és vágyat, hogy férfias erővel bármit is megtegyen. Vagy már olyan rég nem történt vele ilyen, hogy el is felejtette? A másik nem iránti könnyed érdeklődéssel és békés egyetértés-

ben jött el ide. És azért is, mert kedvelte a nőket. Nem érzett magában elég energiát sem kalandhoz, sem harchoz. Most, amikor az elaltatott lány váratlanul ellökte magától, az öregember elnevette magát, de közben a következő gondolatok törtek fel belőle:

- Bizony megöregedtem - mormogta. A többi öregúrhoz képest, akik ebbe a házba járnak, neki valójában nincs még oka arra, hogy ide eljőjön. A feketén ragyogó bőrű meztelen lány azt juttatta eszébe, hogy szokatlanul és kitartóan gondolkozzon el azon, hogy már nem sokáig marad férfi.

Ha ezt a lányt megerőszakolná, akkor talán a fiatalság felébredne benne! De Egucsi már meglehetősen ráunt a „Csipkerózsikák” házára is. És mégis, egyre többször eljárt ide. Ekkor hirtelen felpeszdult a vér Egucsiban: ha ezt a lányt most megerőszakolná, ha a ház tilalmát megszegné, ha véget vetne az öregurak titkos játszadozásainak, akkor attól kezdve örök búcsút mondhatna ennek a háznak. De hát itt nincs szükség erőszakra és kényszerre! Úgy tetszik, az elaltatott lány nem fog ellenkezni. Még talán megfojtani is könnyű volna! Az öreg Egucsiban azonban elmúlt a felbuzdulás, egyre inkább a nem létezés koromsötétsége vette körül. A közeli magas hullámok robaja mintha egész messziről hallatszott volna. Hiszen nem fúj a szél a szárazföld felől. Az öregember képzeletében a sötét éjszakában megjelent a sötét tengerfenék. Egucsi felkönyökölt, arcát a lány arcához közelítette. A lány nehezen vette a levegőt. Így az öregember lemondott arról, hogy megcsókolja, és visszafeküdt.

Az öreg Egucsi továbbra is ott hevert, ahová a meztelen fekete lány lökte. A lány melle ki volt takarva. Egucsi ekkor a másik lány felé fordult. Eddig ez a lány a hátát mutatta neki, de most megfordult. Alvás közben is mintha kedvesen üdvözölte volna, erotikus, vonzó lány volt. Kezét az öregember csípőjére tette.

- Micsoda remek párosítás! - Az öregember játszani kezdett a lány ujjával és lehunyta a szemét. A lány rugalmas ujjai olyan hajlékonyak voltak, akárhogy hajlítgatta, mégsem törtek el. Egucsi nagyon szerette volna a szájába venni a lány ujjait. A lány melle kicsi volt, de kerek és telt, elért Egucsi tenyerében. A csípőjének is ugyanilyen alakja volt. „A nő a határtalanság”, Egucsi kissé szomorkás hangulatba került és kinyitotta a szemét. Hosszú nyaka volt a lánynak. Ez is kicsi volt, de szép. Parányi teste mégsem volt olyan, mint a régi japán stílusú szépségek. Behunyt szemén szemhéja kettős redőzetű volt, de ezek a vonalak oly közel húzódtak egymáshoz, hogy ha a szemét kinyitotta volna, talán egybe is olvadtak volna. Vagy az is lehet, hogy időnként látszódtak volna ezek a vonalak, időnként pedig nem. Még az is előfordulhatott, hogy az egyik szemén egy vonal látszódott, a másikon kettő. A szoba négy oldaláról rávetülő bársony fényében a bőre igazi színét nem lehetett megállapítani, de az arcszíne a naptól enyhén pirosposzsgás, a nyaka fehér, a nyaka tövéénél is pirosposzsgás, de tulajdonképpen csak a melle volt hófehér.

Az a lány, akinek a bőre fekete fénytől csillogott, magas termetű volt, de ez a másik sem maradt el tőle. Egucsi kinyújtotta a lányok lábát, hogy megérinthesse őket. Először a fekete lány talpának kemény és vastag bőrét simította

meg. A lány talpa erősen izzadt. Az öregember gyorsan visszahúzta a lábát, de a lány lába mintha vonzotta volna magához. Azt mondták, hogy az öreg Fukura infarktusos rohamban halt meg, véletlenül nem ez a fekete lány volt akkor a partnere? Talán ezért fektettek ma éjszakára két lányt is mellé, kapott észbe Egucsi hirtelen.

De hiszen ez lehetetlen! Az öreg Fukura haláltusájának csúcspontján a partnerét összekarmolta a nyakától egészen a melléig, viszont míg a karmolások el nem tűnnek, a lány nem dolgozhat, valami ilyesmit mesélt a ház asszonya.

- Ajándékozz meg az élet varázserejével! - E szavakra egész testét remegés járta át. A lány félredobta a paplant, mert az alatta levő elektromos takarót már odébb lökte. Így az egyik lába, amelyet kinyújtott, takaratlanul maradt. Az öregember elgyönyörködött a lány testében, a mellétől egészen a csípőjéig, a legnagyobb téli hideg ellenére is szerette volna teljesen meztelenül kifektetni a tatamira. Fülét a lány szíve fölé helyezte, a szívdobogását hallgatta. Úgy tűnt, hogy erős és hangos, aztán hirtelen halk és picike lett. Ráadásul mintha talán kissé egyenetlenül verne? Persze lehet, hogy csak a rossz hallása miatt képzelet.

- Meg fogsz fázni! - Egucsi betakarta a lány testét, és a túloldalon kikapcsolta az elektromos takarót. Az jutott eszébe, hogy a női lét varázsereje valójában mégsem olyan végtelenül hatalmas. Mi lenne, ha megfojtaná ezt a lányt? Hiszen olyan kis törékeny nyaka van! Még egy öregember is könnyen megteszi. Egucsi egy zsebkendővel megtörölte az arcát, ahol a lány melléhez ért. Elhúzódott a lány izzadt testétől. Még most is hallotta belülről a lány szívdobogását! Az öregember a saját szíve fölé tette a kezét. Lehet, hogy azért, mert a saját szívét vizsgálta, mégis úgy érezte, hogy egyenletesebben ver, mint a lányé.

Az öreg Egucsi hátat fordított a fekete lánynak és a kedves lány felé fordult. Különösen gyönyörű formájú orrát talán az öregkori távollátás miatt még szebb vonalúnak látta. Kicsiny, hosszú nyaka olyan gyönyörű volt, hogy Egucsi nem bírta ki, hogy ne nyúljon alá a kezével, átfogta és arrébb fektette. Még a lány nyakának e könnyed mozdulatától is édes illat szállt felé. Ez az illat a mögötte fekvő fekete lány tömény vadállati szagával keveredett. Az öregember szorosán hozzásimult a fehér lányhoz. A lány légzése felgyorsult és rövidebb lett. De a szemét csak nem akarta kinyitni. Egucsi egy darabig meg se mozdult.

- Ó, hát megengeded! Ő az életemben az utolsó nő... - A mögötte fekvő fekete lány zihálva vette a levegőt.

- Nyugodj meg! Hallgasd a téli hullámok hangját és nyugodj meg! - Próbálta csitítani magát az öreg Egucsi. - Úgy alszik ez a lány, mint akit elkábítottak. Mérget vagy valamilyen erős altatót adhattak be neki! - De vajon miért? - Hát csakis a pénz miatt! - gondolta, és az öregember egyre határozatlanabb lett. Tisztában volt vele, hogy mindegyik nő más és más, és mégis, annyira különbözne ez a lány a többitől, hogy olyan bánattal sújtsa, ami miatt egész élete megalázó szomorúság legyen, ami gyógyíthatatlan sebet okoz neki? A hatvanhét éves Egucsi számára már minden női test hasonlít egymásra. Csak ez a lány nem válaszol neki, se igent, se nemet. Csupán az különbözteti meg egy halottól, hogy forró vér kering az erei-

ben, hogy levegőt vesz. De ha másnap felkel, akkor már sokkal nagyobb lesz a különbség! Ez a lány azonban nem éli át a szerelmet, a szégyent, a félelmet. Miután felébred, csak sajnálat és megbánás marad benne. Még azt sem tudja meg, hogy ki volt az a férfi, aki a szüzességétől megfosztotta. Csak találgatja majd, hogy melyik öregember lehetett. Hiába is szólna a ház asszonyának. A lány majd biztosan megpróbálja eltitkolni, hogy rajta kívül senki meg ne tudja, hogy a ház tilalmát megszegték. A kedves és gyöngéd lány ruhátlan teste Egucsihoz simult. Hátról pedig a fekete lány meztelenül nyomódott szoroson az öregemberhez, talán mert fázott, hiszen az elektromos takaró ki volt kapcsolva azon az oldalon. Egucsi egyik lába összefonódott a fehér lány lábával. Az öregember egyre furcsábbnak találta a helyzetet, ereje végleg elhagyta. A párnája alá nyúlt, az altatót kereste. A két lány annyira rátapadt, hogy csak nehezen tudta megmozdítani az egyik kezét. Tenyerét a fehér lány homlokára helyezte, és mint mindig, hosszan elnézegette az ott lapuló tablettákat.

- Mi lenne, ha ma éjjel nem venném be őket? - mormogta. - Kissé erős gyógyszer, az biztos! - Mindjárt könnyen elalszik majd. Az öreg Egucsiban először ébredt fel a gyanú, hogy talán nem mindegyik öregúr tartja be becsületesen a ház asszonyának kívánságát ebben a házban, és nem is olyan biztos, hogy beveszi az altatót. De ha nem veszi be az altatót, mert sajnál elaludni, az az öregkori csúfságnál is csúfabb! Egucsi még nem tartozik ezekhez az öregekhez. Ma éjszaka is bevette az altatót. Eszébe jutott, amikor ugyanolyan altatót kért, mint amelyet a lányok kapnak. „Az időseknek ez veszélyes!”, figyelmeztette az asszony. Épp ezért nem is erősködött.

De vajon a „veszélyesség”, azt jelenti, hogy álmában meghal? Akárhogy nézzük is, Egucsi átlagos helyzetű öregember, aki idővel az elszigetelt magány, az egyedüllét sivárságába zuhan. Talán az ilyen hely, mint például ez a ház, alkalmasnak tűnik arra, hogy meghaljon benne az ember. Ha sikerült felébresztenünk az emberi kíváncsiságot, ha a világtól kapott fricskát el tudtuk fogadni, akkor tulajdonképpen elnyertük a dicső halált. Az ismerősök bizonyára meglepődnének. Mérhetetlen fájdalmat okozna a rokonoknak is, de például, ha ma éjszaka álmában a két fiatal nő között meghalna, ez talán igazi kielégülés lenne öreg férfiteste számára. De hát ebből nem lesz semmi. Ahogy az öreg Fukurát, úgy az ő holttestét is átszállítanák abba a kétes hírű fürdőházba, és aztán közölnék, hogy altatóval öngyilkosságot követett el. Ha nincs búcsúlevél, az öngyilkosság okát sem lehet tudni, emiatt azt fogják mondani: úgy döntött, hogy az öregségtől kiábrándultan a hátralevő éveiről lemond. Szinte látja maga előtt a ház asszonyának gúnyos mosolyát:

- Micsoda ostoba, vad fantázia! Nincs elég baja?

Az öreg Egucsi elnevette magát, de a derű hiányzott ebből a nevetésből. Ekkor az altató már hatott egy kicsit.

- Rendben. Felébresztem az asszonyt és kérek magamnak ugyanolyan altatót, mint amelyet a lányok kapnak - mormogta magában. De eddig még úgysem adott! Rádásul semmi kedve nem volt ahhoz, hogy felkeljen, valóságos terhet

jelentett volna Egucsi számára. Az öregember a hátán feküdt, s egyik kezével az egyik, másikkal a másik lány nyakát ölelte át. Az egyik lány nyaka odaadó, gyöngéd és illatos, a másiké erős és nedves volt. Ekkor az öregember úgy érezte, mintha belülről valami forrósággal töltődne fel. Tekintetét jobbról is, balról is a sötétbíbor függönyre vetette.

- Á!

- Á! - szólalt meg mintegy válaszképpen a fekete lány. Azzal karját kinyújtotta Egucsi mellén. „Fáj valami?” Egucsi elvette a fekete lány nyakáról a kezét és elfordult tőle. Felszabadult kezét a fehér lány altestének nyílásába helyezte. Azzal lehunyta a szemét.

„Ő az utolsó nő az életemben? De miért az utolsó? Semmi jelentősége sincs ennek...” - gondolta az öreg Egucsi. „Akkor viszont ki volt az első nő az életemben?” Feje elnehezült, ráadásul iszonyatos álmodás tört rá.

„Az első nő az *anyám* volt”, döbbsent rá az öreg Egucsi. „Vagy talán mégsem az anyám, hanem valaki más?” Fogant meg benne egy új gondolat. „Az anyám az én nőm volna?” Csak most, hatvanhét évesen, két meztelen lány között fekvé tört fel először hirtelen szíve legmélyéről a valóság. Szentségtörés vagy fájdalom? Az öreg Egucsi kinyitotta a szemét, pislogott néhányat, mint mikor rossz álmot úz el az ember. De az altató már erősen hatott, nehéz volt felébrednie, feje zúgott a kábultságtól. Álomtól ittasan igyekezett elúzni az anyja alakját, nagyot sóhajtott, majd a jobb és a bal oldalán fekvő lány mellére helyezte a tenyerét. Az egyik síkos volt, a másik pedig nedves, az öregember pedig lehunyta a szemét.

Egy téli éjszakán, amikor Egucsi tizenhét éves volt, meghalt az anyja. Hosszú időn keresztül tuberkulózisban szenvedett, a keze csont és bőr volt már csak, de Egucsi ujjait olyan erősen szorította, hogy szinte fáj. Ujjainak hűvössége egészen Egucsi válláig hatolt. Az ápolónő, aki eddig az anya lábát masszírozta, felállt és kiment a szobából. Valószínűleg azért, hogy telefonon felhívja az orvost.

- Josio, Josio! - hívta szaggatott hangon az anya. Egucsi rögtön megértette és finoman megsimogatta ziháló mellkasát, mire az anya nagy mennyiségű vért hányt. A vér orrán is, száján is ömlött kifelé. Nem kapott levegőt. A vért a párnájánál lévő gézzel és a törülközőjével sem lehetett mind feltörölni.

- Josio, töröld fel az alsókimonód ujjával! - mondta az apja. - Nővér, hozzon egy lavór vizet! Igen. És egy tiszta párnát, egy hálóinget, meg egy tiszta lepedőt is...

Amikor az öreg Egucsi azt gondolta, hogy „az első nő az anyám volt”, természetesnek tűnt, hogy az anyja halála jelent meg előtte.

- Ó! - Egucsi a titokzatos szobát borító sötétbíbor függönnyt egyszerre vérszínűnek képzelte. Szemhéját erősen összeszorította, de a pillák mögött a vörös szín nem hunyt ki. Az altatótól zavaros volt a feje. És a két tenyere a két lány ártatlan, szűzies mellén nyugodott. Az öregember már szinte elvesztette uralmát a lelkiismerete és tettei felett, s a szeme sarkában könnycseppek jelentek meg. „Hogy juthatott eszembe egy ilyen helyen, hogy az anyám volt az első nő az életemben?”, töprengett az öreg Egucsi. De a későbbi nők és a velük való szerelmi játékok nem úsztak be a képbe. A legelső nő az életében valójában a

felesége volt. Igen, az ő öregecske felesége, aki már három lányukat férjhez adta, ezen a téli éjszakán egyedül alszik az ágyában. Nem, bizonyára még nem is aludt el. Ott nem hallani a hullámok robaját, de talán kegyetlenebb a téli hideg. Az öregember arra gondolt, hogy mit jelent számára az a két mell, melyeket a tenyerében tart. Forró vér pezseg majd bennük akkor is, amikor ő már halott lesz. Az öregember kezének gyöngé erejével belemarkolt a mellekbe. A lányok mellét is mélyen elaltatták, így aztán meg se moccantak. Egucsi, anyja utolsó perceiben, amikor a mellkasát megsimogatta, természetesen fonnyadt melleit is megérintette. De akkor nem érezte azt, hogy a mellét érinti. Nem is jutott eszébe soha. Arra viszont emlékezett, hogy elalvás előtt az anyja mellével játszott, amikor a mamája még fiatal volt.

Az öreg Egucsi egyre jobban elálmosodott, elvette kezét a két lány melléről, hogy el tudjon aludni. Befordult a fekete lány felé. Valószínűleg azért arra, mert az illata erős volt. Akadozó lélegzete Egucsi arcát érte. A lány ajkai kissé kinyíltak.

- Jé de aranyos kis ferde fog! - Az öregember ujjával megérintette azt a ferde fogat. A nagy fogai mellett ott volt ez a kicsi, ferdén nőtt fogacska. Ha a lány nem lélegzett volna, akkor talán Egucsi megcsókolta volna azt a fogat. A lány nehéz légzése azonban megzavarta Egucsit abban, hogy elaludjon, ezért a másik oldalára fordult. Így a lány lélegzete Egucsi tarkóját érte. Nem horkolt, de zihálva vette a levegőt. Egucsi behúzta a nyakát, és arcát a fehér lány homlokához közelítette. A fehér lány mintha grimaszt vágott volna, de végül is mosoly jelent meg az arcán. Egucsit ugyanakkor idegesítette, hogy hátulról hozzáért a másik lány izzadt meztelen teste. Hűvös és sikamlós volt. Az öreg Egucsi mély álomba zuhant.

Az öregember rosszat álmodott talán azért, mert a két lány között kevés volt a hely, nehezen tudott aludni. Összefüggéstelen, iszonyatos erotikus álom volt. A végén Egucsi éppen az esküvő utáni mézeshetekről érkezett haza, és a házukat mindenütt virágzó, hajladozó dália szerű piros virágok lepték el. Egucsi tulajdonképpen maga se tudta, hogy valójában ez a házuk.

- Nahát! Isten hozott benneteket! Minek álldogálsz ott? - fogadta őket az anyja, aki abban az időben már halott volt. - Miért szégyelli magát a fiatalasszony?

- Anyám, hogy kerülnek ide ezek a virágok?

- A virágok érdekelnek? - szólt megnyugtató hangon az anyja. - Gyertek be gyorsan!

- Jó. Azt hittem, hogy eltévesztettem a házunkat. Persze hogy nem, de annyi sok virág volt...

A tatamival borított szobában az ifjú párt ünnepi étkek sora fogadta. Miután az anyja végighallgatta az ifjú asszony üdvözlő szavait, a konyhába ment, hogy megmelegítse a levest. Sült sügér illata szállt feléjük. Egucsi kiment a folyosóra, hogy megsejmelje a virágokat. A felesége követte.

- De gyönyörű virágok! - lelkesedett.

- Igen - mondta Egucsi, s hogy feleségét megnyugtassa, egy szót se szólt neki arról, hogy még soha nem volt itt ilyenfajta virág. A férfi a sok virág közül

az egyik legnagyobbat vette szemügyre, egyszer csak észrevette, hogy a szírmárról egy vörös színű csepp csurog lefelé.

- Ááá! - kiáltotta.

Az öreg Egucsi kinyitotta a szemét. Fejét megrázta, mert az altató még hatott. A fekete lány felé fordult. Hideg volt a teste. Az öregember összerezsent. A lány nem lélegzett. A kezét a lány szívére helyezte: nem érezte a szíve dobogását. Egucsi felugrott. Lábai meginogtak, elesett. Egész testében reszketve átment a szomszédos szobába. Körülnézett és a gyékényszőnyegek között észrevette a csengőt. Ujjával erősen megnyomta a gombot és hosszan rajta tartotta. Lépések zaja hallatszott a lépcső felől.

- Lehet, hogy álmomban megfojtottam ezt a lányt, miközben nem is tudtam róla?

Az öregember kúszva visszatért a szobába, hogy megnézzé a lány nyakát.

- Mi történt? - kérdezte a ház asszonya, amint a szobába lépett.

- Meghalt ez a kislány - nyögte ki Egucsi fogvacogva.

Az asszony nyugodtan végigsimította a tenyerét a lány szemén:

- Meghalt? Az nem létezik!

- Igen, meghalt. Nem vesz lélegzetet, és megállt a szívverése.

Az asszony elsápadt, ahogy várható volt, és a fekete lány párnája mellé térdelt.

- Meghalt volna? - Az asszony ledobta a takarót a lányról és a testét vizsgál-gatta. - Uram, mit csinált ezzel a kislánnyal?

- Semmit.

- Nem halt meg. Ne nyugtalankodjék a kedves vendég! - Az asszony megpróbált kimérett, hűvös hangnemben beszélni.

- De meghalt! Hívj gyorsan orvost!

Az asszony egy szót se szólt.

- Mit adtál be neki? Lehet, hogy allergiás rá.

- Uram, ne csapjon zajt! Soha semmi kellemetlensége nem lesz ebből! A nevét sem fogják megtudni!

- De hiszen meghalt!

- Nem hiszem, hogy meghalt volna.

- Hány óra van?

- Már négy is elmúlt.

Az asszony felemelte a meztelen fekete lányt és támoilyogva megindult vele lefelé.

- Segítetek!

- Nincs rá szükség. A földszinten van egy férfi...

- De nehéz lehet a lány teste!

- Ne izgassa magát feleslegesen a kedves vendég, feküdjön le csak szép nyugodtan. Van ott még egy kislány...

Semmi sem hatott jobban Egucsira, mint az, hogy „van ott még egy kislány”! És valóban, a fehér lány a szomszéd szobában maradt.

- Hogy tudnék én most elaludni? - válaszolt felháborodva az öreg Egucsi, szavaiba gyávaság és félelem is vegyült. - Hazamegyek!

- Kérem, csak ezt ne tegye! Ha most hazamenne, akkor joggal kétségek mérülhetnének fel...

- De ilyen állapotban nem tudok elaludni!

- Hozok még egy altatót.

Egucsi hallotta, amint az asszony a lépcsőn lefelé húzta a földszintre a fekete lányt. Az öregember csak most vette észre, hogy teljesen átfázott a hidegben, hiszen csak egy szál hálóruga volt rajta. Az asszony felhozta a fehér tablettát.

- Tessék. Holnap reggelig pihenjen nyugodtan!

- Megpróbálom. - Az öregember kinyitotta a szomszédos szobába vezető ajtót. A nagy izgalomban előzőleg félredobott takaró ott hevert a földön, a fekhelyen pedig megpillantotta a fehér lány tündöklően szép mezítelen testét.

- Ó! - Sóhajtott fel Egucsi a lányban gyönyörködve.

Egy autó egyre távolodó berregése hallatszott, talán a fekete lányt vitte. Talán ugyanabba a kétes hírű fürdőházba szállították, mint korábban az öreg Fukura holttestét.

VIHAR JUDIT fordítása